Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡ

Mr. Gou. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5 • Utah.

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

ΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ «ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ» .. 34
Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΙΣΟΔΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ Μ. ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ — (ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ) .... Ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Μιχαὴλ 35
ΑΛΗΘΙΝΗ ΝΗΣΤΕΙΑ .... Ὑπὸ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ (Νεοελληνικὴ ἀπόδοσις Π. Γ. Στάμου) ... 36
ΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΚΗΣ ΕΛΛΗΝ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ .. Ὑπὸ Φ. Δ. Ἐμμανουὴλ 38
ΟΣ ΜΟΥ ΛΕΞΕΙΣ» .. Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Τροπαίου κ. Πολυεύκτου 40
ΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ .. Ὑπὸ Ἀρχιμ. Τ. Χαλόφτη 41
QUILA AND PRISCILLA .. By Emm. Hatziemmanuel 43
ARRIAGE OUTSIDE THE CHURCH .. By Rev. J. T. Tavlarides 44
ΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ (Ἐκκλησιαστικὸν ἑορτολόγιον Φεβρουαρίου — Τὸ Πολιτικὸν Ἑορτολόγιον τοῦ Φεβρουαρίου — Ἡ 14η Κληρικολαϊκή) 45
S VOICE SPEAKS TODAY .. By Freida Pitsios 46
HY I BELIEVE .. (I) .... By Rev. D. Constantelos 47
EDITATIONS .... By Rev. S. Harakas 48
CIAL SECURITY — U. S. Department of Health and Welfare 49
OKS & YOU .... Rev. E. Rexine, Editor 50
ITH & REASON .... By Rev. N. Athans 52
Α ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ (Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή — Διεύθυνσις Παιδείας — Ἀκαδημία Ἁγίου Βασιλείου — Κατηχητικὸν Γραφεῖον) 53

If you fall into some transgression, quickly turn to the realization of your weakness and be aware of it. For God allows you to fall for the very purpose of making you more aware of your weakness, so that you may thus not only yourself learn to despise yourself, but because of your great weakness may wish to be despised also by others. Know that without such desire it is impossible for this beneficient self-disbelief to be born and take root in you. This is the foundation and beginning of true humility, since it is based on realization, by experience, of your impotence and unreliability.

Nicodemus of the Holy Mountain

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΤΟΣ ΚΑ΄ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ — FEBRUARY 1958 ΑΡΙΘΜΟΣ 455

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ»

'Ο Παρατηρητὴς φιλοξενεῖ εἰς τὴν στήλην αὐτήν τὰς γνώμας καὶ ἀπόψεις τῶν ἀναγνωστῶν του ἐπὶ τῆς δημοσιευομένης ὕλης ἢ ἐπὶ τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τύχουν τῆς προσοχῆς του. Ἡ δημιουργικὴ κριτικὴ εἶναι ἰδιαιτέρως ἐπιθυμητὴ καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ βοηθήσῃ τὸ Περιοδικὸν νὰ ἀποβῇ τὸ καλύτερον μέσον ἐπικοινωνίας τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς μετὰ τοῦ ἀνὰ τὴν μεγάλην ταύτην χώραν 'Ορθοδόξου Πληρώματος.

«ΑΤΛΑΝΤΙΣ»

'Αγαπητὲ κ. Χατζημμανουήλ,

Θὰ ἤθελα διὰ τῆς παρούσης μου νὰ σᾶς ἐκφράσω τὰ θερμά μου συγχαρητήρια διὰ τὴν εἰδικὴν ἔκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ σας ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἑβδομάδος τοῦ 'Ελληνικοῦ τύπου.

Πράγματι ἡ ἔκδοσις αὐτὴ εἶναι ἐπιμελημένη καὶ ἀρτία ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Πέραν τούτου, δράττομαι τῆς εὐκαιρίας νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ ἐκ μέρους τῆς «'Ατλαντίδος», τὴν ὁποίαν τιμήσατε μὲ ὅ,τι ἐδημοσιεύσατε εἰς τὸ περιοδικὸν αὐτό.

Μετὰ φιλικῶν χαιρετισμῶν
Κ. 'Αλεξανδρίδης

Executive Assistant to the President

●

'Ο 'Ορθόδοξος Παρατηρητὴς ἑρμηνεύων καὶ ὑπηρετῶν τὰς ἐπιδιώξεις τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς ἐν καθαρᾷ συνειδήσει καὶ ἄνευ ἀνθρωπαρέσκων διαθέσεων διέθεσεν ὅλα τὰ εἰς τὴν διάθεσίν του μέσα διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς 'Εβδομάδος τῶν 'Ελληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ 'Ελληνικοῦ Τύπου διὰ μιᾶς κατὰ τὸ δυνατὸν ἀρτίας ἐκδόσεως. Εὐχαριστοῦμεν τὴν τιμηθεῖσαν ἐκ τῶν ἐφημερίδων μας «'Ατλαντίδα» διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς προσπαθείας μας αὐτῆς.

Διευθυντὴς Συντάξεως

* * *

Dear Mr. Hatziemmanuel,

Rev. Lightbourn's article *"How To Keep Up Your Greek"* in the January Observer evoked many thoughts. My story in that area is quite different. I wrote it up and enclose it herewith.

May I take this occasion to tell you how my family and I look forward each month to receiving our OBSERVER, and appreciate its variety and quality of coverage...

John Johnstone, Jr., M.D.
Kirkwood 22, Mo.

* * *

'Αξιότιμοι Κύριοι,

...ἐδῶ στὴν 'Αδελαΐδα τῆς Νοτίου Αὐστραλίας, ἔχει δημιουργηθῆ πρὸ ὀλίγου καιροῦ μιὰ Χριστιανικὴ "Ενωσις Νέων, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἐκκλησίας, μὲ σκοπὸν τὴν 'Ελληνοχριστιανικὴν μόρφωσιν τῶν μελῶν της καὶ τὴν ἐξάπλωσιν καὶ παγίωσιν τῶν 'Ελληνοχριστιανικῶν ἰδεωδῶν στοὺς "Ελληνας τῆς παροικίας... Σᾶς παρακαλοῦμεν ὅπως ἐγγράψητε τὴν "Ενωσίν μας συνδρομητὴν τοῦ περιοδικοῦ «'Ορθόδοξος Παρατηρητὴς» γιατὶ τὸ εὑρίσκομεν πολὺ ὠφέλιμον καὶ ἐξυπηρετικὸν διὰ τὴν Χριστιανικὴν "Ενωσιν καὶ διὰ τὴν 'Εκκλησίαν.

Αἰδεσιμώτατοι: Μ. Χρυσαυγῆς
καὶ Κ. Ψάλιος

* * *

...Δὲν διστάζω νὰ εἴπω ὅτι, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως βάθους καὶ ποιότητος τοῦ περιεχομένου ὅσον καὶ διὰ τὴν τεχνικὴν ἐπιμέλειαν μὲ τὴν ὁποίαν ἐμφανίζεται τὸ ὑμέτερον περιοδικὸν εἶναι τὸ πλέον ἐνδιαφέρον τῶν ὅσων ἐκδίδονται, εἰς τὸ εἶδος του, ἐν τῇ 'Ορθοδόξῳ 'Εκκλησίᾳ...

Rev. Paul De Ballester
Istanbul, Turkey

OBSERVER

Established 1934

Vol. XXIV February, 1958 455

A monthly record of the news, the work and the thought of the Greek Orthodox Church in America, published under the auspices of the Greek Archdiocese.

●

EDITOR:
EMM. HATZIEMMANUEL

●

The ORTHODOX OBSERVER is published monthly by the Greek Archdiocese Publications Association, at Garrison, N. Y.

"Reentered as second class matter May 21, 1953, at the Post Office at Garrison, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

Subscriptions in the United States: For one year **$4.00—for two years $7.00.**

Other Countries $4.50 per year. 40 Cents a copy.

●

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 10th day of the month for issue dated the following month.

●

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: ORTHODOX OBSERVER, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for change of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΙΣΟΔΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ Μ. ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ (ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ)

κνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Ἐφθάσαμεν καὶ πάλιν, χάριτι Θείᾳ, εἰς τὴν μεγά-
ν θρησκευτικὴν καὶ πνευματικὴν ἐτησίαν περίοδον
; Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ἀνέκαθεν
θρησκευτικὴ αὕτη περίοδος κατεῖχεν ἐν τῇ Ἐκκλη-
α θέσιν ἐξαιρετικὴν καὶ διακεκριμένην. Διότι κατ'
τὴν ἡ Ἁγιωτάτη ἡμῶν Μήτηρ Ἐκκλησία προσε-
λει τὰ φίλτατα πνευματικά της τέκνα, τούς εὐσε-
ίς Ὀρθοδόξους Αὐτῆς Χριστιανούς, νὰ προετοιμα-
οῦν διὰ τῆς νηστείας καὶ θείας ἐγκρατείας, ἵνα
ρτάσουν καὶ πανηγυρίσουν χριστιανοπρεπῶς τὰ
για Πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν
ησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἔνδοξον ἐκ νεκρῶν Ἀνά-
ασίν Του. Ὅπως δὲ κατ' ἔτος, τοιουτοτρόπως καὶ
έτος κατὰ τὴν ἁγίαν αὐτὴν περίοδον, εἰς τὸ ἔργον
τὸ τὸ πνευματικόν, τὸ θεῖον, τῆς προετοιμασίας
ὶ προπαρασκευῆς μᾶς προσκαλεῖ ἡ Ἐκκλησία διὰ
ς περιφήμου Νηστείας.

Τί ἐννοεῖ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, ὅταν μᾶς προσκαλῇ
νηστεύσωμεν κατὰ τὸ στάδιον αὐτὸ τῶν πνευμα-
ῶν ἀγώνων, τὴν Ἁγίαν δηλονότι καὶ Μεγάλην
σσαρακοστήν; Ἐννοεῖ νὰ περιορίσωμεν, νὰ πνίξω-
ν, νὰ σβύσωμεν ἐντός μας τὰ πάθη, ποὺ μᾶς πα-
μορφώνουν, μᾶς συσκοτίζουν καὶ μᾶς ὁδηγοῦν εἰς
ν ἁμαρτίαν, δηλαδὴ τὴν παράβασιν τῶν νόμων καὶ
ν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἄριστα δὲ περιγράφει τὴν
στείαν, ὅπως ἀκριβῶς τὴν ἀντιλαμβάνεται ἡ Ἐκ-
ησία, εἰς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων, ταυτοχρόνως δὲ
ὶ τῶν ἀσκητικωτέρων πατέρων καὶ διδασκάλων
; Ἐκκλησίας, ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅταν γράφῃ
ἕνα λόγον του περὶ νηστείας: «Νηστεύσωμεν νη-
είαν δεκτήν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. Ἀληθὴς νηστεία
ἶν ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτρίωσις, ἐγκράτεια γλώσ-
ς, θυμοῦ ἀποχή, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιᾶς,
δους καὶ ἐπιορκίας. Ἡ τούτων ἔνδειά ἐστι νη-
ία ἀληθὴς καὶ εὐπρόσδεκτος».

Διὰ νὰ νηστεύσῃ ὅπως πρέπει ὁ κάθε Ὀρθόδοξος
στιανὸς καὶ νὰ προετοιμασθῇ τοιουτοτρόπως κα-
τρόπον ἀντάξιον διὰ νὰ ἑορτάσῃ τὰ ἀπολυτρωτι-
Πάθη τοῦ Σωτῆρος, δὲν ἔχει παρὰ νὰ μελετήσῃ
θέως καὶ προσεκτικῶς τὸν ἀληθῶς χρυσοῦν αὐτὸν
νόνα τῆς νηστείας, ποὺ μᾶς δίδει ὁ Μ. Βασίλειος.
μέγας οὗτος πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας ἀναμφιβόλως
ἐνήστευεν, ὅπως ἡμεῖς σήμερον ἐννοοῦμεν τὴν
τείαν, ἀπέφευγε δηλονότι ὡρισμένα εἴδη τροφῶν,
κιτέρως τὴν κρεωφαγίαν. Λίαν ὅμως περιέργως,
απητοί μου, καὶ τὰ μάλιστα ἐνδιαφερόντως, ὁ μέ-
γας οὗτος νηστευτὴς καὶ ἐγκρατευτὴς τῆς Ἐκκλη-
σίας, δὲν θέτει τὴν ἔμφασιν τῆς νηστείας εἰς τὴν ἀ-
ποχὴν ἀπὸ ὡρισμένα εἴδη τροφῶν, ἀλλὰ καθ' ὁλο-
κληρίαν καὶ σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν καταπο-
λέμησιν καὶ τὴν κατάπνιξιν τῶν παθῶν. Ἡ ἀληθινή,
λέγει, νηστεία εἶναι ἡ ἀποξένωσις ἀπὸ τὰ πάθη—ὅλα
τὰ πάθη, τὰ ὁποῖα ἀσχημίζουν καὶ παραμορφώνουν
τὴν ὡραιοτάτην εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὸν ἄνθρωπον, τὰ
ψυχικὰ καὶ τὰ σαρκικά. Αὐτή, προσθέτει, ἡ εὐγενὴς
προσπάθεια τῆς ἀποξενώσεως ἀπὸ τὰ πάθη ἀποτελεῖ
τὴν νηστείαν τὴν ἀληθινὴν καὶ τὴν εὐπρόσδεκτον πα-
ρὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἰδού, ἀγαπητοί μου, ὁ εὐγενέστατος ἀγών, ἡ θεία
καὶ ὄντως ἁγία ἐκστρατεία κατὰ τὴν περίοδον τῆς
ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς—ἡ καταπολέμη-
σις τῶν παθῶν μας. Βεβαίως, πρέπει κατὰ τὴν ἁγίαν
αὐτὴν περίοδον νὰ προσπαθήσῃ ὁ Χριστιανὸς νὰ νη-
στεύσῃ καὶ τὴν ἄλλην, τὴν ἀπὸ ὡρισμένων τροφῶν
νηστείαν. Τί ὠφελεῖ, ὅμως, εἰς τὸν Χριστιανὸν νὰ ξη-
ροφαγῇ ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ κατακρίνῃ καὶ
κατασυκοφαντῇ τὸν ἀδελφόν του; Ἢ τί ὠφελεῖ εἰς
αὐτὸν νὰ μὴ τρώγῃ λιπαρὰς τροφὰς καὶ ἀφ' ἑτέρου
νὰ εἶναι ὀξύθυμος, ἀφιλάδελφος, ἐγωϊστής, ἐγωκεν-
τρικὸς καὶ φιλήδονος; Ἢ τίς ἡ ὠφέλεια τῆς νηστεί-
ας του ἀπὸ τὸ κρέας, τὸ βούτυρον, τὰ ὠὰ κλπ., καθ'
ὅν χρόνον ἀνάλγητος καὶ ἀσυγκίνητος βλέπει τοὺς
πάσχοντας, τοὺς πεινῶντας, τοὺς δοκιμαζομένους
καὶ γυμνοὺς ὁμοίους του, ποὺ εἶναι καὶ αὐτοὶ εἰκό-
νες τοῦ Θεοῦ, ὅπως αὐτός; Αὐτὴ ἡ νηστεία εἶναι ὑ-
ποκριτική, φαρισαϊκή, γίνεται μόνον πρὸς τὸ θεα-
θῆναι τοῖς ἀνθρώποις, ἀκριβῶς ὅπως ἦτο ἡ νηστεία
τῶν Φαρισαίων τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ
ὁποῖοι ἐνήστευον, ἔδιδαν καὶ εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας
κάτι «γιὰ τὰ μάτια», ὅπως λέγομεν συνήθως· καὶ
ἀφ' ἑτέρου κατέκριναν, κατεσυκοφάντησαν καὶ θα-
νασίμως ἐφθόνησαν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Ὁποῖ-
ον τέλος δὲν ἐδίστασαν καὶ νὰ σταυρώσουν καὶ ἐκ-
τελέσουν. Διότι, ἂς μὴ τὸ λησμονῶμεν, οἱ ἐκτελε-
σταὶ καὶ σταυρωταὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν ἦσαν
οὔτε οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶται, οὔτε ὁ πολὺς λαός, ἀλλ'
οἱ ἄσπονδοι ἐχθροὶ Του Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι,
αὐτοὶ ποὺ ἐφαίνοντο τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες,
ποὺ ἐκαθάριζαν τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς
παροψίδος, ὅπως δικαιότατα τοὺς ἐστιγμάτισεν ὁ
Κύριος ἡμῶν, ἔσωθεν δὲ ἦσαν μεστοί, γεμᾶτοι δηλα-
δή, ψεύδους, ἁρπαγῆς καὶ ὑποκρίσεως. Ἔτσι νη-
στεύουν καὶ σήμερον ὅσοι ὅλην τους τὴν προσοχὴν
τὴν στρέφουν εἰς τὸ τί θὰ φάγουν καὶ τί θὰ πίουν
κατὰ τὴν Ἁγίαν καὶ μεγάλην Τεσσαρακοστήν, δὲν

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΝΗΣΤΕΙΑ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Νηστεία δὲ ὅταν λέγω, δὲν ἐννοῶ τὴν νηστείαν, ποὺ κάνουν οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι, τὴν τυπικήν, ἀλλὰ τὴν ἀληθινὴν νηστεία, ὄχι μόνον τὴν ἀποχὴν ἐκ τῶν φαγητῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποχὴν ἐκ τῶν ἁμαρτημάτων. Ἐπειδὴ δὲν ἀρκεῖ ἡ φύσις τῆς νηστείας νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματα αὐτούς, ποὺ νηστεύουν, ἂν δὲν γίνῃ ὅπως καθορίζει ὁ θεῖος νόμος, διότι καὶ ὁ ἀθλητής, λέγει, δὲν στεφανώνεται, ἐὰν δὲν ἀγωνισθῇ σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς ἀθλήσεως (Β΄ Τιμ. β΄ 5). Διὰ νὰ μὴ χάσωμε λοιπὸν τὸν στέφανον τῆς νηστείας, ἂν καὶ ὑπεμείναμεν τοὺς κόπους αὐτῆς, ἂς μάθωμεν πῶς καὶ μὲ ποῖον τρόπον πρέπει νὰ νηστεύωμεν. Καὶ εἶναι ἀναγκαῖον τοῦτο, διότι καὶ ὁ Φαρισαῖος ἐκεῖνος τῆς παραβολῆς (Λουκ. ΙΗ΄ 12—14) ἐνήστευσε, ἀλλὰ μετὰ τὴν νηστείαν ἐκείνη κατέβη ἀπὸ τὸν ναὸν ἔρημος καὶ κενὸς ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῆς νηστείας. Ὁ τελώνης πάλιν τῆς ἰδίας παραβολῆς δὲν ἐνήστευσε, καὶ ὅμως αὐτὸς ποὺ δὲν ἐνήστευσεν, ἐξεπέρασεν εἰς τὴν ἀρετὴν αὐτὸν ποὺ ἐνήστευσε, διὰ νὰ μάθῃς ὅτι ἡ νηστεία καθόλου δὲν ὠφελεῖ, ἂν δὲν τὴν παρακολουθοῦν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα.

ΠΩΣ ΝΑ ΝΗΣΤΕΥΩΜΕΝ.

Ἐνήστευσαν οἱ Νινευῖται καὶ προσείλκυσαν τὴν εὔνοιαν τοῦ Θεοῦ. Ἐνήστευσαν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ὄχι μόνον καθόλου δὲν ὠφελήθησαν, ἀλλὰ καὶ ἐζημιώθησαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν τόσος εἶναι ὁ κίνδυνος, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν νηστείαν, εἰς αὐτοὺς ποὺ δὲν γνωρίζουν, πῶς πρέπει νὰ νηστεύουν, ἂς μάθωμεν τοὺς νόμους τῆς νηστείας, διὰ νὰ μὴ τρέχωμεν ἄσκοπα, νὰ μὴ κτυπᾶμε ἀέρα καὶ πολεμῶμεν κατὰ σκιῶν. Φάρμακον εἶναι ἡ νηστεία, ἀλλὰ τὸ φάρμακο ὅσον καὶ ἂν εἶναι ὠφέλιμον, πολλάκις γίνεται ἄχρηστον, ὅταν αὐτὸς ποὺ τὸ παίρνει δὲν γνωρίζῃ πῶς νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ. Διότι καὶ τὸν καιρὸν πρέπει νὰ γνωρίζῃ κατὰ τὸν ὁποῖον εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιθέσῃ τοῦτο, καὶ τὴν ποσότητα αὐτοῦ, καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ σώματος, ποὺ πρόκειται νὰ τὸ πάρῃ, καὶ τὴν φυσικὴν κατάστασιν τοῦ τόπου, καὶ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, καὶ τὴν κατάλληλον δίαιταν τοῦ ἀσθενοῦς καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ἂν παραλειφθῇ κάτι, θὰ βλάψῃ ὅλα τὰ ἄλλα, ποὺ εἴπομεν. Ἐὰν δέ, ὅταν πρόκειται νὰ θεραπεύσωμεν τὸ σῶμα, εἶναι ἀνάγκη νὰ καταβάλλωμεν τόσην ἀκρίβειαν, πολὺ περισσότερον, ταν φροντίζωμεν διὰ τὴν ψυχ καὶ θεραπεύωμεν αὐτὴν ἀπὸ κ κοὺς λογισμούς, εἶναι ἀνάγκη ὅ τὰ μέσα τῆς θεραπείας νὰ τὰ ξετάζωμεν καὶ παρατηροῦμεν πᾶσαν λεπτομέρειαν.

. . . . . .

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ταῦτα εἶπον ὄχι διὰ νὰ περ φρονῶμεν τὴν νηστείαν, ἀλλὰ δ νὰ τιμῶμεν αὐτήν. Διότι τιμὴ τ νηστείας δὲν εἶναι ἡ ἀποχὴ ἀπ τὰ φαγητά, ἀλλὰ ἡ ἀπομάκρυνσ ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματα. Διὰ τοῦτ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος περιορίζει τ νηστείαν μόνον εἰς τὴν ἀπομ κρυνσιν ἐκ τῶν φαγητῶν, αὐτὸ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ὑβριστὴς α τῆς. Νηστεύεις; Δεῖξον μου τοῦτ δι' αὐτῶν τῶν ἔργων. Ποίων ἔρ γων, λέγει; Ἐὰν ἴδῃς πτωχὸ βοήθησέ τον. Ἐὰν ἴδῃς ἐχθρό σου, νὰ συμφιλιωθῆς μὲ αὐτόν. Ἐ ἂν ἴδῃς φίλον σου νὰ εὐδοκιμ μὴ τὸν φθονήσῃς. Ἐὰν ἴδῃς γ ναῖκα ὄμορφην εἰς τὸν δρόμο προσπέρασε καὶ μὴ τὴν προσέχῃ Ἂς μὴ νηστεύσῃ δηλαδὴ μόνο τὸ στόμα, ἄλλα τὰ μάτια καὶ ἀκοὴ καὶ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μέλη τοῦ σώμα

ἐνδιαφέρονται δὲ καθόλου διὰ τὴν κάθαρσιν καὶ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ ἐσωτερικοῦ των ἀνθρώπου.

Ἀλλ' ἡμεῖς τὴν νηστείαν τὴν συνιστωμένην ὑπὸ τοῦ Μ. Βασιλείου ἂς προσπαθήσωμεν νὰ νηστεύσωμεν ὅλοι μας, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί. Ἂς φροντίσωμεν πρὸ παντὸς νὰ ἀποφύγωμεν κάθε πάθος καὶ κακίαν, κατὰ τὸν χρόνον τῆς νηστείας, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς αὐτοεξετάσεως, τῆς προσευχῆς, τῆς μελέτης τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ τῆς συχνῆς Θείας Κοινωνίας, μετὰ συμβουλὴν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, τοῦ πνευματικοῦ μας πατρός.

Μόνον μὲ τοιαύτην ἐσωτερικὴν ἑτοιμασίαν καὶ παρασκευὴν θὰ αἰσθανθῶμεν τὸ μεγαλεῖον τῶν ἡμερῶν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ θὰ πανηγυρίσωμεν ἀληθινὴν ἀνάστασιν, ὄχι μόνον τὴ τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδική μας, τὴν ἐσωτερικήν, τὴν ψυχικήν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο θὰ γίνῃ εὐτυχεστάτη ἀπαρχὴ νέας ζωῆς, τῆς ζωῆ τῆς ἐν Χριστῷ, τῆς μόνης ἀξίας τοῦ ὀνόματος αὐτῆ ζωῆς ἐπὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ πλανήτου μας, ποὺ ἀποτε λεῖ πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς τὴν πρόγευσιν κα προαπόλαυσιν τῆς ζωῆς τῆς αἰωνίου καὶ τῆς μακα ρίας, τῆς ὁποίας εἴθε ὅλοι μας μέτοχοι νὰ γίνωμεν

Μετὰ βαθείας πατρικῆς ἀγάπης
καὶ διαπύρων εὐχῶν
ὁ Ἀμερικῆς Μιχαήλ

Ἀναγνωσθήτω ἐπ' Ἐκκλησίας
τῇ Κυριακῇ τῆς Τυροφάγου.

ς μας. "Ας νηστεύουν τὰ χέρια
ὲ τὸ νὰ μένουν καθαρὰ ἀπὸ τὴν
λεονεξίαν καὶ τὴν ἁρπαγήν. "Ας
ηστεύουν τὰ πόδια, ἀπομακρυνό-
ενα ἀπὸ τοὺς δρόμους, ποὺ ὁ-
ηγοῦν εἰς ἐφάμαρτα θεάματα.
Ας νηστεύουν τὰ μάτια, καθοδη-
ούμενα νὰ μὴ προσηλώνωνται εἰς
μορφα πρόσωπα, οὔτε νὰ περιερ-
άζωνται ξένα κάλλη. Τροφὴ τῶν
φθαλμῶν εἶναι τὸ νὰ παρατηροῦν.
λλὰ ἂν αὐτά, ποὺ βλέπουν, εἶ-
αι ἐφάμαρτα καὶ ἀπογορεύονται
πὸ τοῦ ἠθικοῦ νόμου, τότε ἡ πα-
ατήρησις αὕτη ἐξουδετερώνει τὴν
φέλειαν τῆς νηστείας καὶ ἀνατρέ-
ει ὅλην τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς·
νῷ ἂν εἶναι σύμφωνος μὲ τὸν νό-
ον καὶ ἀκίνδυνος, φέρει στολι-
μὸν εἰς τὴν νηστείαν. Διότι θὰ
το πάρα πολὺ ἄτοπον, σχετικῶς
ὲν μὲ τὰ φαγητὰ νὰ ἀποφεύγω-
εν καὶ τὴν ἐπιτρεπομένην τροφὴν
ατὰ τὸν καιρὸν τῆς νηστείας,
χετικῶς δὲ μὲ τὴν τροφὴν τῶν
φθαλμῶν νὰ μὴν ἀποφεύγωμεν
αὶ τὴν τροφήν, ποὺ ἀπαγορεύε-
αι. Δὲν τρώγεις κρέας; Δὲν πρέ-
ει νὰ φάγῃς καὶ ἀκολασίαν διὰ
ῶν ὀφθαλμῶν. "Ας νηστεύῃ καὶ
ἀκοή σου. Νηστεία δὲ τῆς ἀκοῆς
ναι νὰ μὴν δέχεται κακολογίας
αὶ διαβολάς, διότι λέγει ἡ Γρα-
ὴ φήμην ψευδῆ νὰ μὴ παραδε-
θῇς ('Εξ. ΚΓ' 1).

ΡΩΓΩΜΕΝ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ
ΑΣ

"Ας νηστεύῃ καὶ τὸ στόμα ἀπὸ
όγους αἰσχροὺς καὶ ὑβριστικούς.
ιότι ποία ἡ ὠφέλεια, ὅταν ἀπο-
εύγωμεν μὲν νὰ φάγωμεν ψάρια
αὶ κοτόπουλα, δαγκάνουμεν ὅ-
ως καὶ κατατρώγομεν τοὺς ἀδελ-
ούς μας; Ὁ ὑβριστὴς ἔφαγεν ἀ-
ελφικὰ κρέατα, ἐδάγκασε τὴν
άρκα τοῦ πλησίον του. Διὰ τοῦ-
ο καὶ ὁ Παῦλος μᾶς ἐφόβισεν
πὼν τὰ ἑξῆς: Ἐὰν δαγκώ-
ετε καὶ κατατρώγετε ὁ
νας τὸν ἄλλον, προσέχε-
ε μήπως ἀφανισθῆτε με-
αξύ σας. (Γαλ. ε' 15).

ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΚΟΛΟΓΙΑΝ

Δὲν ἔχωσες τὰ δόντια σου εἰς τὴν σάρκα, ἀλλὰ ἔχωσες εἰς ψυχὴν τὴν κακολογίαν, τὴν ἐπλήγωσες μὲ τὴν κακὴν φήμην, ποὺ διέδωσες, ἀνυπολόγιστον ζημίαν ἐπροξένησες εἰς τὸν ἑαυτόν σου, εἰς ἐκεῖνον καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους. Διότι καὶ ἐκεῖνον, ποὺ ἄκουσε τὴν κακολογίαν τὸν ἔκαμες χειρότερον, μὲ τὰς διαβολάς σου κατὰ τοῦ πλησίον. Ἰδοὺ πῶς: "Αν εἶναι ἁμαρτωλὸς δὲν διορθώνεται, ἀλλὰ γίνεται ἀμελής, ἐπειδὴ εὗρε καὶ ἄλλους νὰ κάνουν τὴν ἰδίαν ἁμαρτίαν· ἂν εἶναι δίκαιος φθάνει εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ γίνεται ἀλαζών, διότι ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἄλλων ἐξαπατᾶται καὶ φαντάζεται μεγάλα πράγματα διὰ τὸν ἑαυτόν του. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ τὸ κακόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο· ἔβλαψες ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν. Διότι ὅσοι θὰ σὲ ἀκούσουν δὲν θὰ διαβάλλουν αὐτόν, ποὺ ἥμαρτησεν, ἀλλὰ ὁλόκληρον τὸ γένος τῶν χριστιανῶν.

ΔΥΣΦΗΜΕΙΤΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Διὰ τοῦτο οἱ εἰδωλολάτραι δὲν λέγουν ὅτι ὁ δεῖνα πόρνος εἶναι ἀκόλαστος, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τοῦ ἁμαρτήσαντος ἐπιρρίπτουν τὴν κατηγορίαν εἰς ὅλους τοὺς χριστιανούς. Ἐκτὸς τούτου ἔγινες αἰτία νὰ βλασφημῆται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Διότι καθὼς ὅταν εὐδοκιμοῦμεν εἰς τὴν ἀρετήν, δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καὶ ὅταν ἁμαρτάνωμεν βλασφημεῖται καὶ ὑβρίζεται. Τέταρτον, ἐκεῖνον ποὺ ἐκακολόγησες καὶ ὕβρισες τὸν ἐντρόπιασες, καὶ μὲ τὴν πρᾶξιν σου αὐτὴν τὸν ἔκαμες πιὸ ἀδιάντροπον καὶ ἐχθρόν σου. Πέμπτον, τὸν ἑαυτόν σου τὸν ἔκαμες ἄξιον τιμωρίας, διότι ἐφεῦρες πράγματα, ποὺ δὲν σοῦ ταιριάζουν καθόλου. "Ας μὴ ἰσχυρισθῇ δὲ κανεὶς ὅτι τότε κακολογῶ, ὅταν λέγω ψέμματα εἰς βάρος ἑνός, ἐνῶ ἂν λέγω τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸ δὲν εἶναι κακολογία. Δὲν εἶναι ἔτσι. Καὶ τὴν ἀλήθειαν νὰ λέγῃς ὅταν κακολογῇς καὶ αὐτὸ ἔγκλημα εἶναι. Καὶ ὁ Φαρισαῖος τῆς παραβολῆς, ὅταν ἐκακολόγησεν τὸν τελώνην, τὴν ἀλήθειαν ἔλεγε, καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν ἦτο πρὸς δικαιολογίαν του. Λέγε μου, ἦτο τελώνης καὶ ἁμαρτωλὸς ὁ τελώνης; Εἰς τὸν καθένα βεβαίως ἦτο φανερόν, ὅτι ἦτο. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τὸν ἐκακολόγησεν ὁ Φαρισαῖος, ἀνεχώρησεν οὗτος ἀπὸ τὸν ναὸν ἀφοῦ ἔχασεν ὅτι καλὸν εἶχε καὶ δὲν ἐκέρδισε τίποτα ἀπὸ τὰ καλά του ἔργα.

('Από τὸ βιβλίον: «Πνευματικὲς 'Ακτινοβολίες ἀπὸ τὸν "Αμβωνα τῆς 'Αντιοχείας» — Νεοελληνικὴ 'Απόδοσις Π. Γ. Στάμου, σελ. 69—73).

SUBSCRIPTION BLANK

THE ORTHODOX OBSERVER

St. Basil's Academy — Garrison, N. Y.

Please enter / renew my subscription to **The Orthodox Observer.**

☐ 1 year $4.00 ☐ 2 years $7.00

Name .....

Address .....

City ..... Zone ..... State .....

check or money order enclosed
(foreign postage $0.50 per year extra)

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Διευθυντὴς

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΚΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Παιδεία τῶν Ἀμερικανῶν Πολιτῶν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς.

Ἡ ἑλληνικὴ παιδεία τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν ἑλληνικῆς καταγωγῆς εἶναι μία ἀπὸ τὶς πιὸ βασικὲς πλευρὲς τοῦ ὅλου ἔργου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς προεβλήθη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἱδρύσεώς της σὰν ὁ κύριος φορεὺς στὴ χώρα αὐτὴ ὄχι μόνο τῶν ἀληθειῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀξιῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖες δίνουν καὶ τὸ περιεχόμενο καὶ τὸ χαρακτῆρα στὸν ἑλληνικὸ πολιτισμό.

Ἡ πλατειὰ ἑρμηνεία, ποὺ ἔδωσε καὶ δίνει στὴν ἀποστολή της ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, ὑπαγορεύεται:

1) Ἀπὸ τὴν παράδοση καὶ τὸ χαρακτῆρα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

2) Ἀπὸ τὴν καθολικὴ πίστη στὴ μορφωτικὴ δύναμη τῆς ἑλληνικῆς παιδείας.

3) Ἀπὸ τὴν ὀρθὴ ἐκτίμηση τῶν πνευματικῶν καὶ πολιτιστικῶν ἀναγκῶν τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν ἑλληνικῆς καταγωγῆς καὶ ὑποχρεώσεων τῶν πολιτῶν αὐτῶν στὴν Ἀμερικανικὴ κοινωνία καὶ πατρίδα.

4) Ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς καὶ αἰσθηματικοὺς δεσμοὺς τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν ἑλληνικῆς καταγωγῆς μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὴν κοινότητα τῶν πνευματικῶν καὶ πολιτιστικῶν τάσεων καὶ συμφερόντων τῶν πολιτῶν καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἔννοια τῆς ἑλληνικῆς παιδείας τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν ἑλληνικῆς καταγωγῆς.

Ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν δεδομένων, ποὺ καθορίζουν τὴν πνευματικὴ καὶ εἰδικώτερα τὴ μορφωτικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, συνάγεται ὅτι ἡ Ἑλλην. παιδεία τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς δὲν εἶναι καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνεται σὰν ἕνα ὡ-

> Τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον, συνελθὸν εἰς εἰδικὴν συνεδρίασιν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Σ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ, ἐνέκρινε ὁμοφώνως τὸ ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καταρτισθὲν Πρόγραμμα Διδακτέας Ὕλης καὶ Μαθητικῶν Ἐνασχολήσεων πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων τῆς Βασικῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας.

λοκληρωμένο κι' αὐτοτελὲς ἐκπαιδευτικὸ σύστημα. Ἡ παιδεία αὐτὴ εἶναι καὶ πρέπει νὰ ἐκλαμβάνεται, τόσο στὴ θεωρία ὅσο καὶ στὴν πράξη, σὰν μία εἰδικὴ συμπληρωματικὴ πλευρὰ τῆς εὐρύτερης παιδείας, τὴν ὁποία ἡ Ἀμερικανικὴ κοινωνία παρέχει, μὲ τὸ ὁλοκληρωμένο ἐκπαιδευτικό της σύστημα, σὲ ὅλους τοὺς πολίτες τῆς χώρας μας.

Σύμφωνα μὲ τὴ βασικὴ ἀρχή, τὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο Κοινότητος, τὰ ἐκπαιδευτικὰ ματα τῆς Ἑλλην. Ἀρχιεπισκ Ἀμερικῆς καὶ γενικὰ ὅλοι οἱ λιτιστικοὶ θεσμοὶ τοῦ ὀργαν νου Ἀμερικανικοῦ Ἑλληνισμο χουν μᾶλλον χαρακτῆρα κέντ εἰδικῆς ἐπιμορφώσεως. Σκοπ δηλαδή, νὰ ἐνισχύουν καὶ νὰ πληρώνουν, χάρις στὴ συστημ κὴ καλλιέργεια καὶ διδασκ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέρων γείων καὶ μορφῶν τῆς ἑλλ γλωσσίας, τὴν παιδεία ποὺ π γουν τὰ ἀντίστοιχα κέντρα κο θεσμοὶ τῆς χώρας.

Βασικὲς ἐπιδιώξεις τῆς Ἑλ νικῆς Παιδείας.

Οἱ βασικὲς ἐπιδιώξεις τῆς λην. παιδείας, σύμφωνα μὲ προαναφερόμενες ἀπόψεις σχε μὲ τὴν ἔννοια καὶ τὸ χαρακτ της, εἶναι, σὲ γενικὲς γραμμές ἑξῆς:

1) Νὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρία Ἀμερικανὸ πολίτη ἑλληνικῆς ταγωγῆς νὰ συμπληρώσῃ τὴ στηματικὴ παιδεία, τὴν ὁποία παρέχει ἡ Ἀμερικανικὴ κοιν καὶ νὰ τὸν κάμῃ ἔτσι ἱκανὸ νὰ τέχῃ πιὸ ἐνσυνείδητα καὶ πιὸ μιουργικὰ στὴ ζωὴ τῆς κοιν αὐτῆς.

2) Νὰ τὸν κάμῃ ἱκανὸ νὰ θῃ σωστὰ τὸ περιεχόμενο καὶ μορφὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδ Θρησκείας καὶ νὰ μετέχῃ ἐνερ στὴν πνευματική, πολιτιστική,

οινωνικὴ ζωὴ τῶν ὁμοθρήσκων ου ἑλληνικῆς καταγωγῆς στὴ χώα αὐτή.

3) Νὰ νοιώθῃ τὶς πνευματικές, θικές, διανοητικὲς καὶ αἰσθητικὲς ξίες ποὺ χαρακτηρίζουν τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμὸ σὲ ὅλες του τὶς κφάνσεις καὶ νὰ ζῇ ἔτσι τὴ ζωὴ οὺ προσιδιάζει σὲ μία καλλιερημένη προσωπικότητα.

4) Νὰ μετέχῃ χαρούμενα καὶ ημιουργικὰ σὲ κάθε προσπάθεια οὺ σκοπός της εἶναι ἡ γόνιμη ἀνταλλαγὴ τῆς πολιτιστικῆς ἐμπειρίας μεταξὺ τῶν λαῶν Ἑλλάδος αὶ Ἀμερικῆς.

ύρια χαρακτηριστικὰ τῆς προσωπικότητος τοῦ Ἀμερικανοῦ πολίτη Ἑλληνικῆς καταγωγῆς.

Οἱ βασικὲς αὐτὲς ἐπιδιώξεις, μεαφερόμενες μεθοδικὰ στὴν πράη, καλλιεργοῦν καὶ ἀναπτύσσουν ερικὰ ἰδιότυπα χαρακτηριστικὰ τὴν ὅλη προσωπικότητα τοῦ Ἀερικανοῦ πολίτου ἑλληνικῆς καγωγῆς.

Τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ τοῦ Ἀερικανοῦ πολίτη ἑλληνικῆς καταωγῆς εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Γνωρίζει τὸ περιεχόμενο καὶ ἡ μορφὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόου Θρησκείας καὶ ρυθμίζει τὴν νευματική του ζωὴ σύμφωνα μὲ ὶς γενικὲς περιόδους τῆς Ἑλληης.

2) Γνωρίζει σὲ βαθμὸ ἐπαρκῆ ὰς γενικὰς περιόδους τῆς Ἑλληικῆς Ἱστορίας καὶ ἐκτιμᾷ ἀντιειμενικὰ τὰ κυριώτερα χαρακτηιστικὰ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

3) Γνωρίζει τὴν ἱστορία τοῦ Ἀερικανικοῦ Ἑλληνισμοῦ, μετέχει νσυνείδητα καὶ δημιουργικὰ στὴ ωὴ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος, ὴν ὁποία ἐκλαμβάνει σὰν ἕνα ρήσιμο θεσμό, τόσο γιὰ τὴν προγωγὴ τῶν σκοπῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὅσο καὶ γιὰ τὴν προαγωγὴ ῆς ἑλληνικῆς παιδείας καὶ τὴ διτήρηση τῶν ἑλληνικῶν παραδόεων.

4) Παρακολουθεῖ μὲ ἐνδιαφέρον τὴ ζωὴ καὶ, σὰν πολίτης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, μετέχει ἐνεργῶς σὲ κάθε προσπάθεια γιὰ τὴν προαγωγὴ τῶν προβλημάτων τῆς Ν. Ἑλλάδος, σὰν κοινωνίας καὶ σὰν ἔθνους ἐλευθέρου.

5) Εἰδικώτερα, σὰν ἄτομο, γνωρίζει καὶ χειρίζεται τὴ νεοελληνικὴ γλῶσσα σὰ δεύτερη γλῶσσα. Ἐκτιμᾷ καὶ προάγει τὴν ἑλληνικὴ τέχνη, δηλαδὴ τὴ μουσική, τὸ χορό, τὸ τραγοῦδι, τὸ θέατρο καὶ γενικά, τὴν κλασσική, τὴ Βυζαντινὴ καὶ τὴν νεώτερη ἑλληνικὴ τέχνη σὲ ὅλες τὶς μορφές. Ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς συγγενεῖς του στὴν Ἑλλάδα καὶ νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπισκέπτεται συχνὰ τὴ χώρα αὐτή. Σὰν οἰκογενειάρχης, τέλος, διατηρεῖ στὴ ζωὴ τῆς οἰκογενείας του τὶς ἑλληνικὲς παραδόσεις καὶ ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς μορφὲς ψυχαγωγίας.

6) Χάρις ἀκριβῶς στὰ ἐπιπρόσθετα αὐτὰ χαρακτηριστικά, διακρίνεται μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν του, σὰν ἕνας ἄριστος πολίτης τῆς χώρας αὐτῆς.

Ἡ Βασικὴ Ἑλληνικὴ Παιδεία καὶ οἱ ἐπιδιώξεις της.

Ἡ ἐπιτυχὴς ἱκανοποίηση τῶν γενικῶν ἐπιδιώξεων τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, ἢ μᾶλλον ἡ συστηματικὴ καλλιέργεια τῶν χαρακτηριστικῶν, τὰ ὁποῖα προσιδιάζουν στὴν προσωπικότητα τοῦ Ἀμερικανοῦ πολίτη ἑλληνικῆς καταγωγῆς, εἶναι ἔργο πολλῶν παραγόντων. Μεταξὺ τούτων ἡ συστηματικὴ ἑλληνικὴ παιδεία, σὰν συμπληρωματικὴ μορφὴ τῆς Ἀμερικανικῆς παιδείας, εἶναι ὁ πιὸ σπουδαῖος καὶ ὁ πιὸ ἀποφασιστικὸς θεσμός.

Εἶναι εὐνόητο, ὅτι ἡ ἔννοια «συστηματικὴ ἑλληνικὴ παιδεία», δὲν περιλαμβάνει μόνο τὴ βασικὴ ἑλληνικὴ παιδεία ποὺ παρέχεται στὸ ἑλληνικὸ ἀπογευματινὸ σχολεῖο, στὸ ἑλληνικὸ τμῆμα τοῦ ἡμερησίου σχολείου ἢ σὲ ἄλλους σχολικοὺς τύπους, ποὺ ἀφοροῦν τὴν παιδεία τῆς πρώτης παιδικῆς ἡλικίας. Περικλείει ἡ ἔννοια αὐτὴ τὸ σύνολο τῶν μορφωτικῶν καὶ ἐπιμορφωτικῶν ἐνασχολήσεων καὶ ἐνεργειῶν, μὲ τὶς ὁποῖες ἐπιφορτίζονται διαδοχικὰ πολλοὶ σχολικοὶ τύποι, διαρθρωμένοι ὀργανικά. Οἱ σχολικοὶ αὐτοὶ τύποι ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ νηπιαγωγεῖο γιὰ νὰ φτάσουν ὡς τὰ εἰδικὰ κέντρα καὶ τοὺς θεσμούς, οἱ ὁποῖοι ἀφοροῦν τὴν παιδεία τῶν ἐνηλίκων μέσα στὰ πλαίσια τῆς ζωῆς τῆς οἰκογενείας, τῆς ἐκκλησίας, τῆς κοινότητος καὶ τῆς ἑλληνορθοδόξου ὁμάδος πολιτῶν ἑλληνικῆς καταγωγῆς στὸ σύνολό της.

Κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς διαδοχικοὺς αὐτοὺς σχολικοὺς τύπους καὶ θεσμοὺς ἐπιδιώκει νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῶν γενικῶν ἐπιδιώξεων τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, τὸ ὁποῖο ἀνταποκρίνεται στὶς δυνατότητές του καὶ στὴν ἡλικία καὶ στὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξη τῶν παιδιῶν ποὺ φοιτοῦν σ' αὐτόν.

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις αὐτές, ἡ πρώτη βασικὴ ἑξαετὴς ἑλληνικὴ παιδεία — τὸ Ἑξατάξιο Ἀπογευματινὸ Σχολεῖο τῆς Κοινότητος καὶ τὸ ἀντίστοιχο Ἑλληνικὸ Τμῆμα τοῦ Ἡμερησίου Ἑλληνοαμερικανικοῦ Σχολείου βαρύνεται μὲ τὴν εὐθύνη νὰ δώσῃ στὰ παιδιὰ τὶς βάσεις τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, τὰ πρῶτα ἐκεῖνα ἀπαραίτητα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα, ἐνῶ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ θεωροῦνται ἐντελῶς περιωρισμένα καὶ ἀνεπαρκῆ, κρίνονται σὰν βασικὰ καὶ σὰν ἀπαραίτητα γιὰ τὸ ἔργο τῶν ἀμέσως ἀνωτέρων σχολικῶν βαθμίδων, οἱ ὁποῖες βαρύνονται κυρίως μὲ τὴν καλλιέργεια, τὴν ἀνάπτυξη καὶ τὴν ἐμπέδωση τῶν ἐπιθυμητῶν χαρακτηριστικῶν τῆς προσωπικότητος τοῦ Ἀμερικανοῦ πολίτου ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Τὰ δεδομένα αὐτὰ εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος ὁδηγὸς γιὰ τὴ διατύπωση τῶν σκοπῶν τῆς πρώτης ἑλληνικῆς παιδείας, καθὼς καὶ γιὰ τὸν καθορισμὸ καὶ τὴν ἐκλογὴ ὅλων ἐκείνων τῶν προγραμμάτων καὶ τῶν ἰδιοτύπων μέσων, ποὺ ὁδηγοῦν στὴν ἱκανοποίηση τῶν σκοπῶν αὐτῶν.

"ΔΟΣ ΜΟΥ ΛΕΞΕΙΣ"

Ὑπὸ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Τροπαίου κ. Πολυεύκτου

Ὁ κληρικὸς γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ σᾶς μιλήσω στὲς γραμμὲς αὐτὲς δὲν ἤξευρε καλὰ τὴν γλῶσσα τοῦ τόπου. Ὅταν τὸν ἔπιανε τὴν ὥρα ποὺ κήρυττε ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ φλογιζόταν ἡ καρδιά του ἀπὸ θερμὴ πίστι διέκοπτε τὴν γραμμὴ τῶν συλλογισμῶν καὶ ἔλεγε μιὰ ξεκάρφωτη φράσι: «Δός μου λέξεις». Ποιὸς ξέρει γιατί; Ἴσως μὲ τὴν μονότονη αὐτὴ ἐπωδὸ νἄθελε νὰ πῇ πὼς τοῦ ἔλειπαν αἱ κατάλληλες περιγραφικὲς φράσεις μὲ τὲς ὁποῖες θὰ μποροῦσε πειὸ θερμὰ νὰ ἐκφράσῃ τὰ ὡραῖα αἰσθήματα, ποὺ ἔνοιωθε ἡ ψυχή του γιὰ τὸν Χριστό.

Εἶχε γίνει γνωστὸς σ' ὅλη τὴν περιφέρεια, γιὰ τὸ δυνατό του κήρυγμα, γιὰ τὴν πίστι του, γιὰ τὸν ἀλτρουϊσμό του, μὰ καὶ γιὰ τὸ «Δός μου λέξεις». Στὸν μαῦρο πίνακα, ἔξω στὸν αὐλόγυρο τῆς Ἐκκλησίας του, ὅπου κάθε φορὰ ἔβαζε μ' ἄσπρα γράμματα τὸν τίτλο τοῦ κηρύγματός του ἔθετε κάτω ἀπ' τὸν τίτλο καὶ τὴν γνωστὴ φράσι «Δός μου λέξεις». Καὶ πειὰ ὅλοι χαϊδευτικὰ τὸν φώναζαν ὁ πατὴρ «Δός μου λέξεις».

Ἡ συνήθεια αὐτὴ κράτησε γιὰ χρόνια. Κάποτε ὅμως ἡ φράσις ἔλειψε ἀπ' τὴν πινακίδα στὸν κῆπο τοῦ ναοῦ. Ἀπόρησαν ὅλοι. Τὴν Κυριακὴ πῆγαν στὴν Ἐκκλησία ἀνήσυχοι. Τί νὰ συνέβαινε τάχα; Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ κηρύγματος καὶ περίμεναν ν' ἀκούσουν τὴν γνωστὴ φράσι. Ὁ ἱερεὺς δόξα τῷ Θεῷ ἦταν καλά. Τὸ κήρυγμά του τὸ ἴδιο, φλογερό, γεμᾶτο σοφία καὶ δύναμι. Ἔλειπεν ὅμως τὸ «Δός μου λέξεις». Τὴν θέσι του τὴν πῆρε μιὰ ἄλλη δυναμικὴ φράσι ποὺ ἔλεγε πολλά. Σταματοῦσε λοιπὸν τοὺς συλλογισμοὺς γιὰ νὰ πῇ «Δός μου ἔργα». Ἄρχισαν τότε ὅλοι ἀπὸ «Δός μου λέξεις» νὰ τὸν φωνάζουν χαϊδευτικά: ὁ πάτερ «Δός μου ἔργα». Τὸ εἶχε πῇ καὶ ὁ Χριστός: «Ὅς δ' ἂν ποιήσῃ». Δὲν εἶναι ἔτσι;

Τὶ σοφὴ ὑπόμνησις γιὰ τὴν ἐποχή μας τὸ ἀνέκδοτο αὐτό... Πόσο πειὸ καλοὶ δὲν θὰ ἤμασταν ὅλοι ἂν στὴν θέσι τῶν λόγων ἄρχιζε μιὰ συστηματικὴ συγκομιδὴ ἔργων. Ἔχει ἀποκάνει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν κόπωσι νὰ ἀντιμετωπίζῃ διαρκῶς τὴν ναυτίασι ποὺ φέρνουν τὰ λόγια ποὺ δὲν ἔχουν ἀντίκρυσμα σὲ ἔργα.

Εἶναι μεταβατικὴ ἡ περίοδος ποὺ περνοῦμε. Μπροστά μας ἀνοίγεται ἕνας καινούργιος κόσμος ποὺ θὰ ἐξουδετερώσῃ τὸν μόχθο τοῦ καμάτου καὶ θὰ ρίξῃ μπροστά μας ὅλη τὴν αἰσιοδοξία τῶν δυνατοτήτων γιὰ τὴν λύτρωσί μας ἀπὸ πολλοὺς πόνους κι' ἀγωνίες. ... Ἀλλὰ πῶς μέσα στὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ θὰ προσαρμοσθοῦμε ὁμαλὰ δίχως νὰ χάσουμε τὴν πηγὴ τῆς σωτηρίας, δίχως ν' ἀποξενωθοῦμε ἀπ' τὸν δεσμό μας μὲ τὲς ἀγνὲς κι' ἠθικὲς καὶ πνευματικὲς ἀξίες ποὺ ἀκατάλυτες λάμπουν στὸ στερέωμα τῆς ζωῆς, ὁδηγοὶ ἀστερισμοὶ καὶ μηνύματα τοῦ Θεοῦ; Γιατὶ μπροστὰ στὲς μεγάλες ἀλλαγὲς μπορεῖ ὁ νοῦς νὰ βρῇ τέρψι ἀπατηλὴ καὶ νὰ ξεγελασθῇ καὶ ἡ ψυχὴ νὰ δοκιμάσῃ πικρίες κι' ἄρνησι καὶ τόσους σκοτισμούς. Μὲ ἔργα λοιπὸν πρέπει νὰ γίνῃ ἡ προετοιμασία. Τὰ πολλὰ λόγια πολλὲς φορὲς στραγγάλισαν τὲς εὐκαιρίες γιὰ καλὲς δημιουργίες. Χρειαζόμεθα ἔργα στὲς Κοινότητές μας. Ἔργα στὴν διαμόρφωσι τοῦ χαρακτῆρός μας. Ἔργα στὴ θεμελίωσι τοῦ προγραμματισμοῦ μας. Ἔργα στὴν καλλιέργεια τῶν ἀνθρωπιστικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν μας ὁραματισμῶν. Ἔργα στὴν ἕνωσι τῶν πιστῶν μας μὲ τὴν προοπτικὴ γιὰ τὴν αὔριον. Ἔργα γιὰ τὴν ἀξιοποίησι τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ τὴν ἀπόσπασι τοῦ ἀνθρώπου ἀπ' τὲς ὑλιστικὲς τροχιές, ποὺ παίρνει τὸ φρόνημα ἡ ζωή, τὸ ἐνδιαφέρον του. Οἱ ὠκεανοὶ τοῦ χρόνου εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ λόγια. Καὶ μέσα εἰς τοὺς ὠκεανοὺς γίνονται ναυάγια. Οἱ φάροι ὅμως ἔγιναν μὲ ἐργασίαν καὶ προφυλάσσουν τὰ πλοῖα ἀπὸ ναυάγια. Ἂν στὲς ὀργανώσεις μας στὲς κρίσεις μας, γι' αὐτοὺς καὶ γι' αὐτὰ ποὺ ἀπὸ εὐγένεια ψυχῆς καὶ ἀλτρουϊσμὸ ἀναλαμβάνουν νὰ καταπιαστοῦν καὶ νὰ προσφέρουν μὲ σκοπὸ νὰ κτίσουν τὴν χριστιανική μας ζωή, νὰ προωθήσουν τὴν πρόοδο μας, νὰ κάνουν νὰ λάμψῃ ὁ πολιτισμός μας ἀπὸ κατάλευκες ἀρετὲς καὶ πραγματικὰ οὐσιαστικὲς ἐπιτυχίες, ἂν ἔλειπαν τὰ ἐπιπόλαια λόγια κι' ἁπλώναμε στοργικὸ τὸ χέρι τῆς βοηθείας καὶ δίναμε τιμία συμπαράστασι κι' ἐργασία δὲν θὰ εἴχαμε πειὸ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, δὲν θὰ στήναμε πειὸ μεγαλοπρεπεῖς ἀψῖδες προόδου;

Βέβαια ὁ λόγος εἶναι καὶ ἔλεγχος πολλὲς φορές... Κι' ὁ ἔλεγχος εἶναι τόσο ζωτικὸς καὶ χρήσιμος ἀφοῦ εἴμαστε ἄνθρωποι. Ἀλλὰ ἄλλο ἔλεγχος κι' ἄλλο παλίρροια φλυαρίας, ποὺ πολλὲς φορὲς ξεκινᾷ ἀπὸ ἐλατήρια ταπεινὰ κι' ἁπλοϊκὰ κι' ἄστοχα καὶ ρηχά

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Τιμοθέου Χαλόφτη
Νέα Ὑόρκη

Ὁ χαρακτὴρ τῆς Ἐκκλησίας εἶ-
αι, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, ἀναν-
ιρρήτως ἱεραποστολικός, θὰ ἐκιν-
ύνευε δὲ νὰ μεταβληθῇ αὐτη εἰς
τατικὸν καὶ ἀδρανῆ ὀργανισμόν,
ἂν ἐστερεῖτο τοῦ οὐσιώδους τού-
ου χαρακτῆρός της, ὁ ὁποῖος τῆς
αρέχει ζωτικότητα καὶ ἐνέργει-
ν. Καὶ τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκ-
λησίας, κατ' ἀκολουθίαν, ἡ ἀπο-
τολὴ ἔχει ἐν ἑαυτῇ ὅλα τὰ χαρα-
τηριστικὰ τῆς ἱεραποστολικότη-
ος. Ὡς τοιαύτην, ἐξ ἄλλου, τὴν
τένισαν ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκ-
λησίας ἀπὸ τῆς Ἀποστολικῆς ἐ-
οχῆς καὶ μετέπειτα, ὄχι μόνον
ατὰ θεωρίαν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ
τράξει, ὑποβληθέντες εἰς μυρίους
όπους καὶ μεγίστας θυσίας, χά-
ιν τῆς ἐξαπλώσεως τῆς πίστεως
αὶ τῆς θεμελιώσεως τῆς ἐπὶ γῆς
βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἐκ τῆς ἱε-
ραποστολικῆς ἐκείνης ἐργασίας
προέκυψαν τόσοι καρποί, τοὺς ὁ-
ποίους μνημονεύει ἡ Ἐκκλησια-
στικὴ ἱστορία, ἡ χριστιανικὴ δὲ
διδασκαλία ἐνωρίτατα ἐξηπλώθη
μεταξὺ ὅλων τῶν κοινωνικῶν τά-
ξεων ἤδη ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώ-
νων τοῦ χριστιανισμοῦ.

Κίνητρον διὰ τὴν ὑπέροχον αὐ-
τὴν ἱεραποστολικὴν ἐργασίαν τό-
σον οἱ Ἀπόστολοι, ὅσον καὶ οἱ δια-
δεχθέντες τούτους Πατέρες τῆς
Ἐκκλησίας εἶχον τὴν ἐντολὴν τοῦ
Κυρίου: «πορευθέντες μαθητεύσα-
τε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐ-
τοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ
τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύμα-
τος...» (Ματθ. κη' 19'), καθὼς
καὶ τὴν ὑπόσχεσίν του, ὅτι θὰ εὐ-
ρίσκεται μετ' αὐτῶν «πάσας τὰς
ἡμέρας τῆς ζωῆς των». Δὲν παρέ-
λειψε ὅμως νὰ ἐπισημάνῃ ἀπερι-
φράστως καὶ τὰς δυσκολίας τοῦ
ἔργου καὶ τοὺς ἐπαπειλοῦντας αὐ-
τοὺς κινδύνους, δηλώσας ὅτι τοὺς
ἀποστέλλει «ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ
λύκων» (Ματθ. ι' 16). Παρὰ ταῦ-
τα τὴν ἐξόχως τιμητικήν, ἀλλὰ καὶ
βαρεῖαν αὐτὴν ἀποστολὴν ἀνεδέ-
χθησαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ
συνέχισαν οἱ Πατέρες διὰ μέσου
τῶν αἰώνων μετ' ἀξιοθαυμάστου
δραστηριότητος καὶ ζήλου, ὀφεί-
λουν δὲ νὰ συνεχίσουν οἱ Λειτουρ-
γοὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐκείνων
διάδοχοι εἰς τὸ ἔργον τοῦ εὐαγ-
γελίου.

Ἐξ ἑτέρου ἡ καρδία τῶν συνε-
χιζόντων τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου λει-

αὶ κάποτε καὶ βάναυσα, γιὰ νὰ
μὴ πῶ μοχθηρά, ποὺ τσακίζουν ὅ-
η τὴν ἄρθρωσι τῆς ἐπιτυχίας.

Τὸ τὶ θέλει ὁ χριστιανισμὸς τὸ
ξεύρουμε. Τὸ τὶ χρειάζεται ἡ ψυ-
χὴ γιὰ νὰ εὕρῃ τὰ καθάρια νερὰ
ῆς ἠθικῆς χαρᾶς μᾶς τὸ λέγει ὁ
χριστιανικὸς κῶδιξ. Τὸ πῶς ἡ ἁ-
μαρτία μᾶς ὁδηγεῖ μέσα στὸν θά-
λαμο τῆς πνευματικῆς ἀσφυξίας
μᾶς τὸ εἶπε ἡ χριστιανικὴ πεῖρα
τῶν αἰώνων. Κατόπιν ἔχουμε τὴν
πίστι καὶ τὴν προσευχὴ ποὺ μᾶς
φέρνουν στὴν σωστικὴ ἀποκάλυψι.
Ἀλλὰ εἶναι τόσα ποὺ πρέπει νὰ
γίνουν, ὥστε μέσα ἀπ' τοὺς κύ-
κλους μας νὰ ξεχυθῇ μιὰ δρᾶσις
μὲ τὴν ὁποία νὰ συγκρατηθῇ ἡ
κοινωνία στὸν ἐκφυλιστικὸ κατή-
φορό της, νὰ ὁδηγηθῇ τὸ παιδὶ
στὴν διανοητική, συναισθηματικὴ
καὶ ἠθικὴ ὑγεία, νὰ γίνουν αἱ Κοι-
νότητές μας ἀκόμη πειὸ ἀνώτερα
καὶ στιβαρὰ κέντρα, νὰ διοργα-
νωθοῦμε σὲ ὁμάδα ἀνωτάτου ἐκ-
πολιτιστικοῦ προβαδίσματος, νὰ
εὕρουμε τὴν τροχιὰ τῶν διαυγῶν
ἰδανικῶν. Ἴσως σὰν τὸν ἱερέα
ποὺ ἀνέφερα, τὸ λεξιλόγιο τῆς
ψυχικῆς μορφώσεώς μας νὰ μὴ
εἶναι πλούσιο ἀκόμα. Ἀλλὰ ἡμεῖς
δὲν πρέπει νὰ ζητοῦμε λέξεις καὶ
λόγια. Ζητοῦμε ἔργα πειὰ γιατὶ
ἦλθε ὁ καιρὸς τῆς ἀνάγκης. Καὶ
τὰ ἔργα—τὰ πειὸ ὡραῖα ἀπ' αὐ-
τὰ—τὲς πειὸ πολλὲς φορὲς δὲν ζη-
τοῦν λόγια, γιατὶ αὐτὰ ἔχουν πειὸ
πολλὰ νὰ ποῦν ἀπὸ τὰ λόγια σὲ
θετικότητα καὶ προσφορά. Τὰ ἔρ-
γα ἔχουν πειὸ πολλὴ εὐφράδεια
καὶ συμπληρώνουν ὅλες τὲς ἀδυνα-
μίες τοῦ φραστικοῦ μας λεξιλο-
γίου. Ἂν θέλετε μάλιστα, τὰ ἔρ-
γα τὰ καλὰ καὶ οὐσιώδη μᾶς προ-
φυλάσσουν κι' ἀπὸ τὲς ἀφορμὲς
νὰ καταλήξουμε στὸν φθόνο, στὸν
ἐγωϊσμὸ καὶ σὲ τόσες ἄλλες κα-
κίες ποὺ μολύνουν τὴν ζωή.

Σᾶς εἶπα τὴν ἱστορία τοῦ κλη-
ρικοῦ ποὺ ζητοῦσε λέξεις. Ἡ πεῖ-
ρα τοῦ ἔδειξε πὼς μὲ τὰ ἔργα ὅλα
μποροῦσαν νὰ γίνουν καλλίτερα.
Ὁ καθένας στὸν τομέα του ἔχει
μιὰ ἀποστολὴ ἱερὴ καὶ πολύτιμη.
Εἶναι καιρὸς νὰ δώσουμε τὸ σύν-
θημα τῆς δράσεως, τῆς ἐργασίας
καὶ τῆς καταπαύσεως τῶν λόγων.

Ἡ ἱστορία τελείωσε. Ἂς ἀρχί-
σῃ ἡ νέα... τῆς δουλειᾶς... Εἶ-
ναι τόσα τὰ ἠθικὰ ἐρείπια μπρο-
στά μας, τόσοι ἐκεῖνοι ποὺ περι-
μένουν νὰ ἔλθῃ ἡ ἀνατολὴ τῆς ἐλ-
πίδος... τῆς δράσεως.

τουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὀφείλει νὰ εἶναι πεπληρωμένη ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ἡ σωτηρία δέον νὰ ἀποτελῇ τὸ πρῶτον καὶ κύριον μέλημά των. Ἐφ' ὅσον εἶναι δόγμα, μηδεμίαν συζήτησιν ἐπιδεχόμενον, ὅτι μόνον ἡ εἰς Χριστὸν πίστις καὶ ἡ ἐν τῷ βίῳ ἐφαρμογὴ τῶν ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου ἐξασφαλίζει τὴν σωτηρίαν καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὡς ὀργανισμὸς θεοσύστατος, διασώζει καὶ μεταλαμπαδεύει τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ, εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ μᾶς διαφλέγῃ ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία νὰ καταστήσωμεν μετόχους τῶν εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν καὶ τῆς σωζούσης χάριτος τοὺς ἀδελφούς μας, «ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε» (Ρωμ. ε' 8). Ἡ σφοδρότης τῆς τοιαύτης, πρὸς τοὺς ἔξω τῆς χριστιανικῆς μάνδρας ἀδελφούς, ἀγάπης ἐκίνει τὸν κατ' ἐξοχὴν ἱεραπόστολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸν μέγαν Παῦλον, νὰ εὔχεται ἀνυποκρίτως δι' ἑαυτὸν «ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν του». (Ρωμ. θ' 3) καὶ νὰ διαβεβαιοῖ τοὺς ἐν Ἐφέσῳ Πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι «οὐκ ἔχω τὴν ψυχήν μου τιμίαν ἐμαυτῷ, ὡς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς καὶ τὴν διακονίαν, ἣν ἔλαβον παρὰ Κυρίου Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. κ' 24).

Ἡ ἰδία ἐπιθυμία τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων πρέπει νὰ διαπνέῃ καὶ ἡμῶν, τῶν σημερινῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας τὴν καρδίαν. Ἡ ἱεραποστολὴ δὲν εἶναι τῶν παρωχημένων ἐποχῶν ἀνάμνησις. Εἶναι καὶ τῶν συγχρόνων καιρῶν ἐπιτακτικὴ ἀπαίτησις. Τότε ἐσκόπει εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν χριστιανῶν καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν διαπαιδαγώγησίν των. Σήμερον ἔχει νὰ ἀντικρύσῃ ἄλλους ὁρίζοντας, καίτοι πάντοτε παραμένει μέγα πλῆθος ἀνθρώπων μακρὰν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, πρὸς τοὺς ὁποίους ὀφείλομεν νὰ στραφῶμεν. Δὲν διαφεύγει τὴν προσοχήν μας, ὅτι αἱ σύγχρονοι χριστιανικαὶ κοινωνίαι ἀποτελοῦνται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ χριστιανῶν κατὰ παράδοσιν, χωρὶς βαθυτέραν γνῶσιν τῆς θέσεώς των καὶ τῶν καθηκόντων των ἔναντι τῆς ἰδίας αὐτῶν σωτηρίας. Διὰ τοῦτο καὶ καταλαμβάνονται, μικρὸν κατὰ μικρόν, ἀπὸ θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς ἀφήσουν ἀδιαφόρους. Πρόκειται προφανῶς περὶ πνευματικῆς ἀσθενείας ἐκτεταμένης μορφῆς, τὴν ὁποίαν καλούμεθα νὰ θεραπεύσωμεν διὰ μιᾶς συστηματικῆς, συγχρονισμένης καὶ δραστικῆς ἱεραποστολῆς, ἰδιαιτέρως ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Ὀρθῶς λέγεται ὅτι ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἱεραποστολικὴ Ἐκκλησία. Ἐδῶ σὺν τοῖς ἄλλοις, ἡ Ὀρθοδοξία εὑρίσκεται ἀριθμητικῶς εἰς μειονεκτικὴν θέσιν. Οἱ πιστοί μας περιβάλλονται ὑπὸ ἑτεροδόξων, τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀριθμὸς εἶναι μέγας καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἰσχὺς ἀνθηρά. Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψει, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος κόσμος εἶναι διεσπαρμένος εἰς ἀπομεμακρυσμένας ἀπ' ἀλλήλων τεραστίας ἀποστάσεις, προκύπτει ἀνάγλυφος ἡ ἀνάγκη τῆς ἱεραποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τῶν Λειτουργῶν της.

Εἶναι εὐτύχημα ὅτι τὴν ἀνάγκην ταύτην συνέλαβε καὶ ἔθεσε τὰ θεμέλια τῆς θεραπείας της ὁ Σεπτὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας Προκαθήμενος, ὁ Παναγιώτατος ἡμῶν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας καὶ διὰ τῶν ἀνυστάκτων προσωπικῶν του ἐνεργειῶν καὶ διὰ τῆς ἱδρύσεως τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καὶ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξέρχονται ἱεραποστολικῶς ἐμπνευσμένοι καὶ καταλλήλως ἐξωπλισμένοι Λειτουργοὶ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας μας καὶ βοηθοὶ εἰς τὴν ἱεραποστολήν των Διδάσκαλισσαι. Συνεχίζεται θαυμασίως ἡ θεμελιωθεῖσα ἐργασία διὰ τῶν φροντίδων τοῦ Σεβασμιωτάτου Πατρὸς καὶ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Μιχαὴλ καὶ καθ' ἡμέραν νέας προόδους σημειώνει, ὥστε νὰ παρέχεται ἡ βεβαιότης, ὅτι ἡ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀμερικῆς ἱεραποστολικὴ δραστηριότης θὰ καλύψῃ, σὺν τῷ χρόνῳ, πάντα τὰ παρουσιαζόμενα κενά. Ἡ τελευταία μάλιστα πρωτοβουλία τοῦ Σεβασμιωτάτου νὰ συστήσῃ κατὰ Κοινότητας Τάγμα Λαϊκῶν Ἱεραποστόλων, ἂν γίνῃ ἔργον ἑνὸς ἑκάστου Ἱερέως, πολὺ συντόμως θὰ χαρῶμεν τοὺς καρπούς, τοὺς ὁποίους ὡραματίσθη ὁ Σεβασμιώτατος ἱδρυτὴς τοῦ Τάγματος τούτου.

Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἡ εὐθύνη ἐπιπίπτει ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν κατὰ Κοινότητας ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ἐνστερνισθῶμεν τὸ πνεῦμα τῆς Ἱεραποστολῆς ὄχι κατὰ τρόπον παθητικὸν καὶ ἀνενέργητον, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναλώσωμεν δυνάμεις καὶ νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς κόπους καὶ θυσίας, χάριν τῆς ἀποστολῆς μας, τὴν ὁποίαν ἀνελάβομεν διὰ τῆς χειροτονίας μας. Ἐνώπιόν μας, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Κυρίου, «ὁ θερισμὸς εἶναι πολύς», καὶ ἔχει ἀνάγκην ἐργατῶν — Ἱεραποστόλων. Ἀπὸ ἡμᾶς ἀναμένει ἡ Ἐκκλησία, ὑπὸ τὴν στενωτέραν καὶ τὴν εὐρυτέραν της ἔννοιαν, νὰ ἀποδυθῶμεν εἰς ἀγῶνα διὰ τὴν ἀπάλειψιν τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας, τὴν ἀναζωπύρωσιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τὴν δημιουργίαν χριστιανικοῦ βίου παρὰ τῷ λαῷ.

AQUILA AND PRISCILLA

BY EMM. HATZIEMMANUEL

When Christianity is mentioned, uch names as Paul, Peter, James, uke the Physician, Matthew the ublican and John the Beloved, flash hrough our minds. These names are o familiar to us that they have be- ome almost synonomous with the vord "Christianity".

If, however, we ignore the fact hat history has singularized a cer- ain few, and take into considera- ion the Church's effort to honor ustly all who devotedly and piously rod the rugged road toward sanc- ity, we find that there are a great nany such persons about whom we are insufficiently informed. Within his realm of devoted Christians occasionally referred to in the New Testament as faithful and devoted ollowers of Jesus, or as the simple, et fearless, collaborators of the Apostoles, we distinguish the noble couple of Aquila and Priscilla.

* * *

No doubt, there are many who re encountering these two names or the first time. Yet, in his Epistle o the Romans, St. Paul commemor- tes them with these words: "Greet Priscilla and Acquila my helpers in Christ Jesus: Who have for my life aid down their own necks: Unto whom not only I give thanks, but lso all the churches of the Gen- iles." (Romans 16:3-5)

We, therefore, see that St. Paul eld them in the highest esteem. There existed between them and the Apostle a strong bond which was the derivative of the common cause they served and the common dangers they encountered. The fact that this loyal couple even risked their lives for St. Paul exemplifies their earnest devotion.

Although we lack detailed knowledge of the nature of their endeavors, St. Paul mentions that they were indeed great and worthy of the gratitude of the Church.

* * *

In the "Acts" we learn that Aquila and Priscilla first became acquainted with St. Paul in Corinth. They had fled there because of the Jewish persecutions of the emperor Claudius. A common coincidence between them and St. Paul was their occupation. "For by their occupation they were tentmakers." (Acts 18:3) This seems to have been the agent of their contact and the beginning of their friendship with the Apostle.

Acquila and Priscilla accompanied St. Paul on his journey to Ephesus. In his last Epistle to the Corinthians 16-19, St. Paul tells how great an assistance they were to him. "The churches of Asia salute you. Acquila and Priscilla salute you much in the Lord, with the church that is in their house." This passage shows that they were outstanding personalities in the Christian community of Ephesus; so much so that the faithful of that community would gather in their homes for religious instructions and Holy Eucharist. These gatherings were known as "agapes".

Characteristic of their success is an incident which took place in Ephesus upon the arrival of the learned "mighty in the Scriptures" and "born at Alexandria" Apollos. "Knowing only the baptism of John" he began to speak in the synagogue. Acquila and Priscilla compassionately drew him to them "and expounded unto him the way of God more perfectly". (Acts 18:24-28)

St. Paul writes, "if after the manner of men I have fought with beasts at Ephesus..." (I Corinthians 15:32) and "...We would not, brethren, have you ignorant of our trouble which came to us in Asia, that we were pressed out of measure, above strength, insomuch that we despaired even of life". (II Corinthians 1:8) From these insinuations we become more aware of how difficult and perilous their mission must have been.

* * *

Acquila and Priscilla are mighty links in the perpetual chain which attaches the anchor to the Christian vessel. It matters not that they are among those links which are lost in the depths of the ocean. They attained Christian happiness and were determined not to lose it. Ecstatic in the light of God, which was the link between mortal and celestial life, their sole ambition was to achieve eternal life — and this they accomplished.

Translated from the Greek
By Catherine Calogrides

MARRIAGE OUTSIDE THE CHURCH

BY REV. JOHN T. TAVLARIDES
Washington, D. C.

The relationship which exists between Jesus Christ and His Holy Church, as delineated by Saint Paul in His Epistle to the Ephesians, is so profound and unfathomable as to be termed a "Holy Mystery". This relationship of Christ to the Church is comparable to the relationship which exists between husband and wife in the state of Matrimony.

Prior to Christ, marriage did not occupy the exalted and honored position of the sacrament, nor was it the Holy Union of man and woman under the Grace of God.

The presence of Jesus at Cana, His participation in the festivities, the specific mention made of this wedding above all others by the Gospel, plus his miraculous change of the water into wine, elevated and exalted the marriage of man and woman to an unprecedented degree. This was not an inauspicious moment for Jesus to work the first miracle of His Mission on earth.

It is Saint Paul, however, who certifies the fact that the mystical union established between husband and wife through the Grace of God is sacramental in nature. We are aware, of course, that this was the feeling of the Lord, because the Disciples taught nothing they had not received from the Lord.

In the Greek Orthodox Faith, the Christian is required to live the "Sacramental Life" in order to be in full communion with the Church and the Body of the Faithful. Those acts which constitute the "Sacramental Life" are seven in number and are named "Mysteria" or Sacraments. They are acts which were divinely instituted by Christ Himself. Through them, in an invisible manner, but through visible substance, the Love of God in the form of Divine Grace, is showered upon the Christian Orthodox.

These sacraments are most important because Jesus intended that we live our life "in Him" both privately and publicly. *Privately*, through our own devotions to Him in prayer and virtuous deeds. *Publicly*, by communing with Him in the manner He prescribed — through Church attendance and worship. And finally, through participation in the Sacraments (Holy Baptism, Chrismation, Penance or Confession, Holy Communion, Marriage, Holy Orders and Holy Unction).

The first four Sacraments are *obligatory* for Salvation while the other three which are *non-obligatory* in the sense that one must not necessarily marry or become a clergyman, still *must* be administered to the Greek Orthodox Communicant by the Orthodox Church.

This holds true especially in the case of those Orthodox Christians who have consummated marriages outside the Church, either in civil courts or in non-Orthodox churches. These people are considered out of communion with the Church and are denied the Sacraments, particularly the reception of Holy Communion.

In the case of marriage entered into outside the Church, it must also be blessed in the Orthodox Church before the other Sacraments may be administered. This must be done after appropriate examination of the problem with the priest. The marriage may be performed at any time and as privately as one wishes. The only pre-requisite is that the "koumbaro" or "paranymphos" who is the official witness to the Sacrament must be of the Greek Orthodox Faith and not living outside its Sacramental Life.

It is of some interest to note that those who are not married within the Church are prohibited from acting as sponsor at Baptisms or "paranymphoi" at Weddings. This is only logical since they could not very well undertake the spiritual responsibility of being Godfather or witness when they themselves are removed from the immediate environs of the religion.

Difficut though this may seem to many, still it is perfectly just, and must be understood by those who are guilty of this sin of omission.

Marriages which have been blessed with children present special problems if the children have been baptized outside the Orthodox Church. These cases must all be discussed with the priest who will guide the individuals to the possible solution.

We must conclude that the time is now to begin putting our "house" in order if we have been remiss or lax. Each of us has the responsibility to live according to the teachings of our Lord and His Church. One cannot be an Orthodox divorced from the Sacramental Life of the Church. This is essential to our Faith. Since Christ ordained it so, we must effectuate His teachings through acceptance and practice.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μεταξὺ τῶν ἁγίων, τοὺς ὁποίους τιμᾷ ἡ μήρ Ἐκκλησία κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον, διρίνονται αἱ εὐγενεῖς φυσιογνωμίαι τοῦ Ἰσιδώυ τοῦ Πηλουσιώτου, τοῦ σοφοῦ καὶ γενναίου ερμάχου τῆς Ὀρθοδοξίας Πατριάρχου Κωντινουπόλεως Φωτίου, τοῦ ἱερομάρτυρος Χαλάμπους καὶ τῶν συνεργατῶν τοῦ Παύλου κύλα καὶ Πρισκίλλης. Τὴν Ἐκκλησίαν ὑπητησεν ἕκαστος τῶν ἁγίων τούτων διὰ τῶν ἰδιτέρων του χαρισμάτων: Διὰ τῆς ἀσκητικῆς υ ζωῆς καὶ τοῦ συγγραφικοῦ του ἔργου κυως ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος, διὰ τῶν ἀγώνων του ὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας πρωτίστως ὁ ἱερὸς Φώος, διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ αἵματός του ὁ Ἅος Χαράλαμπος, διὰ ἔργου ἱεραποστολικοῦ ὁ κύλας καὶ ἡ Πρίσκιλλα. Ἕκαστος εἷς ὅ ἐκλή καὶ δι' ὅ ἐκλήθη. Ὅλοι ὅμως διῆλθον τὴν ήν των φλεγόμενοι ἀπὸ τὸν πόθον νὰ ἀρέυν ὄχι εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ εἰς τὸν Θεκαὶ προσέφεραν κάθε στιγμὴν τῆς ζωῆς των τῆς ὡς θυσίαν εἰς τὸ βωμὸν τῆς πίστεως τοῦ αυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Κυρίου. Διὰ τοῦ καὶ ἐπέτυχαν νὰ κερδίσουν τὴν αἰωνίαν τιν ἐκ μέρους τῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἰωνίαν χαρὰν τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ παράδειγτων, ἂς ἀποτελέσῃ πηγὴν ἐμπνεύσεως καὶ ρθοδόξου Χριστιανικοῦ προσανατολισμοῦ, ἱος κατὰ τὴν περίοδον τῆς Μεγάλης Τεσσαραστῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσερχόμεθα κατὰ τὸν χοντα μῆνα.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Υ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Αἱ γενέθλιαι ἑορταὶ δύο ἐξαιρετικῶν φυσιομιῶν τοῦ Ἀμερικανικοῦ ἔθνους περιλαμβάονται εἰς τὸ πολιτικὸν ἑορτολόγιον τοῦ Φεβρουου. Τοῦ πρώτου «ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ» rge Washington καὶ τοῦ λαοφιλοῦς Abraham Lincoln. Καὶ οἱ δύο, βαθύτατα ἀφωσιωμένοι εἰς τὰ ὑψηλὰς ἀρχὰς τῆς Δημοκρατίας καὶ ἐλευθερίας ὑπηρέτησαν εἰς κρισίμους στιγμὰς τὸ Ἔθνος των. Δι' ἐντόνων καὶ τιμίων ἀγώνων ἐβοήθησαν τὴν θεμελίωσιν τῆς ζωῆς εἰς τὴν χώραν αὐτὴν ἐπὶ ἀρχῶν ἀφθάρτων καὶ αἰωνίων. Χαρακτῆρες ἀδαμάντινοι, ἀπηλλαγμένοι μικροτήτων καὶ ἁμαρτωλῶν διαθέσεων, ἐνθουσιώδεις ὁραματισταὶ καὶ εὐγενεῖς στρατιῶται τῶν ὁραματισμῶν αὐτῶν, ἀποτελοῦν σήμερον πηγὰς θάρρους καὶ ἐμπνεύσεως ὄχι μόνον διὰ τοὺς πολίτας τῆς χώρας αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς πολίτας κάθε χώρας, ποὺ προσβλέπουν εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν Ἔθνος ὡς τὸ μόνον εἰλικρινῶς προσδεδεμένον εἰς τὸ ἅρμα «τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος».

Η 14η ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΙΚΗ

Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ δι' ἐγκυκλίου της πληροφορεῖ τὰς Κοινότητας νὰ φροντίσουν διὰ τὴν ἀντιπροσώπευσίν των εἰς τὴν 14ην Κληρικολαϊκήν, ἥτις θὰ συγκληθῇ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς Salt Lake City, Utah. Ἀντιπροσώπευσις εἰς τὴν Κληρικολαϊκὴν σημαίνει κυρίως ἐνδιαφέρον διὰ τὰ προβλήματα καὶ θέματα, ποὺ καθορίζουν τὴν ζωὴν καὶ τὴν μελλοντικὴν ἐξέλιξιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς μίαν ἱστορικὴν καμπὴν τῆς καθόλου ἱστορίας της. Σημαίνει ζῶσαν Ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν καὶ ἰσχυρὰν θέλησιν νὰ πορευθῶμεν τὸν δρόμον τοῦ ἱστορικοῦ μας προορισμοῦ εἰς τὴν χώραν αὐτὴν διατηροῦντες καὶ ἐξελίσσοντες τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀντιθέτως, ἔλλειψις ἐνδιαφέροντος διὰ πλήρη καὶ ἐνεργὸν ἀντιπροσώπευσιν εἰς τὴν Κληρικολαϊκὴν ἀποτελεῖ σημεῖον θανάτου καὶ σήψεως. Διότι Ἐκκλησία, ποὺ δὲν ἐνθουσιάζεται, δὲν συζητεῖ ἀπὸ κοινοῦ καὶ δὲν θεμελιώνει τὰς ἐπιδιώξεις της ἐπὶ κοινῶν ἀποφάσεων καθοδηγημένων ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατὰ τὰς ἀπὸ κοινοῦ προσευχὰς καὶ συσκέψεις ἀποθνήσκει. Εὐτυχῶς τὰ σημεῖα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπάρχουν ζωηρὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας. Καὶ τοῦτο μᾶς δίδει τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἀποφάσεις σοφαὶ καὶ ἔργα ἀγαθὰ θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα καὶ τοῦ νέου τούτου Ἐκκλησιαστικοῦ μας Συνεδρίου.

HIS VOICE SPEAKS TODAY

BY FREIDA PITSIOS

"HEAVEN AND EARTH SHALL PASS AWAY, BUT MY WORDS SHALL NOT PASS AWAY". . . Matthew 24:3

A knowledge of the Bible is essential to a rich and meaningful life. It has been man's unfailing source of faith and spiritual strength, but many regard the Bible principally as the history of Israel. Then there are others who admit that it sets forth the soundest ethics ever enunciated. But these things, important as they are, are only incidental to the real theme of the Bible, which is the story of God's redemption as it exists in Jesus Christ.

Those who read the Scriptures as magnificant literature, breath- taking poetry or history, and overlook the story of salvation, miss the Bible's real meaning and message.

God caused this book to be written that He might make His everlasting laws clear to His children, and that they might have His great wisdom to guide them and His great love to comfort them as they make their way through life.

For without the Bible, this world would indeed be a dark and frightening place, without signposts or beacon.

Sixteen hundred years were needed to complete the writings of the Bible. It is the work of more than thirty authors, each of whom acted as a scribe to God. These men, many of whom lived generations apart, did not set down merely what they thought or hoped. They acted as channels for God's dictation; they wrote as He directed them; and under His divine inspiration they were able to see the great and enduring truths, and to record them that other men might see and know them too.

In setting down their forthright messages, Biblical scribes have never attempted to gloss over the realities of life. The sins of the great and small are freely admitted, the weaknesses of human nature are acknowledged, and life in Biblical times is recorded as it was lived. The startling thing is that the lives and motivations of these people who lived so long ago have such a modern flavor! As we read, the pages seem like mirrors held up before our own minds and hearts, reflecting our prides and prejudices, our own failures and humiliations, our own sins and sorrows.

Truth is timeless. Truth does not differ from one age to another, from one people to another, from one geographical location to another. Men's ideas may differ, men's customs may change, men's moral codes may vary, but the great all-prevailing truth stands for time and eternity.

Jesus Christ is the true theme of the "Old Testament" as well as the New.

He appears in Genesis as the Seed of the Woman. In Exodus, He is the Passover Lamb. In Leviticus, He is the atoning Sacrifice. In Numbers, He is the Smitten Rock. In Deuteronomy, He is the Prophet. In Joshu He is the captain of the Lor Hosts. In Judges, He is the Deliv er. In Ruth, He is the Heaver Kinsman. In the books of Kings, I is the Promised King. In Nehemia He is the Restorer of the nation. Esther, He is the advocate. In Jo He is my Goal. In the Song of S lomon, He is my Satisfier. In t Prophets, He is the coming Prin of Peace. In the Gospels, He is Chr coming to seek and to save. In t Acts, He is Christ risen. In t Epistles, He is Christ at the Fathe right hand. In the Revelation, He the Christ returning and reigning.

This is the eternal message of t Bible. It is the story of life, peac eternity, and heaven. So if you ar the Bible have had a long absen from each other it might be w for you to renew your acquaintan by reading again the Gospel of Joh While this is considered one of t most profound books in the Bibl it is also the clearest and most rea ily understood. It was written f the very purpose of showing t *how* and the *why* of man's salvatio so that the questions of the mir as well as the gropings of the hea might be satisfied.

In the Bible is a fountain of i spiration, such a practical counsel and guide, such a treasure chest sound advice, that you will mal Bible reading a part of your dai life.

Why I Believe... I

BY REV. DEMETRIOS J. CONSTANTELOS
Perth Amboy, New Jersey

THE CHALLENGE

Man is not only a body, whose mechanism is comed of many organs functioning together, but a mysious and strange spiritual being as well. It is this t which distinguishes him from the animals. It is spirit, his mind and his ability to think. The maniations of man's spiritual life constitute what we call ilization. And as the human body is the concentran of many organs, likewise civilization is a sum of ressions of man's spiritual life.

Science and philosophy, society and the state, the fine s and religion are the values which, bound together, ke civilization. All these values, applied in our hisical life, are very important and are not understood functioning seperately.

The question, however, has been raised as to the ue of religion. Certain people have challenged its ue and believe that man can live without it. Even ay it is not uncommon to find thoughtful and sciencally trained persons who regard religion as outwn and as a parasite of our civilization. There are se who contend that time and proper education will gate it to oblivion. The phrase of Carl Marx that eligion is the opium of the people" is the slogan. d is dead and religion has been buried with him, ers say, I do not need religion; I can be as good a n as any without it.

These are a few expressions which, if nothing else, east indicate that there is some kind of anxiety and eep interest within those who pronounce them. Now, ether these sayings include any truth in them, or sent any serious challenge or well grounded argunts is very much in dispute. And precisely the cony is true. God is very much alive and religion appears to be more vital in modern times than ever.

It is true, of course, that even without belief in a God, one may have a deep appreciation of important elements of experience; one may be an excellent person and a fine citizen. But without God one does not have religion, and without religion one does not have fullness of life. For religion alone offers a combination of values indispensable for peaceful and thoughtful life. Religion inspires man with the conviction that the great values of our spiritual world are eternal and there is no power natural or ortherwise which could obliterate it. It is religion which transfers our spirit from the world of the profane and of limitations to that of holiness, where the good, the beautiful and the pure reign. Religion through faith gives security and inspires a certainty that the world beyond the senses is stronger than the visible one. Therefore victory belongs to the first. This, perhaps, helps us to understand why it is almost universally acknowledged that the restudy of religion rightfully belongs in the life of modern man. This is so because religion's concerns make valid claims upon us all.

It is illogical to say, "it does not matter what you believe, so long as you live up to it," for what you believe has much to do with whether you live up or live down to these convictions on which your life is based.

Before we talk to our people, and mainly to our youth, about Christ and the Church; before we urge them to attend church worship and participate in the sacraments, we ought to talk to them about what religion is and what is the source of religion. Then they will understand why they should be religious.

NEXT ISSUE: Absurd Human Claims—The awakening interest in religion is a characteristic of modern man.

Μὴν ζητήσῃς νὰ πάρῃς γνώμη ἀπὸ κάποιον ποὺ δὲν ἔχει τὴν ἴδια διαγωγὴ μὲ σένα, ἂς εἶναι καὶ πεσσια σοφός.

* * *

Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ Βαστάξῃ στοὺς πειρασμούς, παρὰ μονάχα κεῖνος ποὺ πίστεψε.
Ἀπὸ τὰ Ἀσκητικὰ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου

Meditations

BY REV. S. HARAKAS
Lancaster, Pennsylvania

"SON, BE OF GOOD CHEER; THY SINS BE FORGIVEN THEE" (Matthew 9:2)

The Greek text of this verse has "have courage" instead of "be of good cheer" and it is much more meaningful for the plain Christian reading this passage, if it is understood that way. "Have courage; thy sins are forgiven thee." Why should one "have courage"? Simply because it takes courage — a truly strong constitution to look at sin and recognize it for what it is and what it does to us.

Unfortunately, a few of us like Job of the Old Testament are ready to ask "how many are mine iniquities and sins? Make me know my transgression and my sin" (Job 13:23). There's an expression of our self-will and love of self which will not allow us as human beings to point to ourselves — our precious selves! —and say sincerely and emphatically "I've done wrong! I've gone against God! I'm a sinner! Yes, *I* am!" To say that knowingly, with brutal honesty means we find reason to condemn ourselves, to be ashamed. But who likes the sense of shame? Who searches it out? Yet that is what is involved when we face sin — *our sin*—fairly and honestly and straightforwardly. "Have courage!" Yes, have plenty of it! You will need it to get a good look at yourself!

Shame is necessary, and so is courage. St. John Chrysostom, wno might have been called the "Psychologist" as well as the "golden mouthed" had this to say once on the question of shame: "Many times even punishment cannot control sin as shame can." Yes, sincere, honest, true, pure shame. Shame in knowing we have betrayed the Best again. Like a second Judas, when we commit sin against that which is best in our structure of values. Shame is the healthiest of reactions. We recognize that we have fallen short; have acted unworthily of the calling we profess as Christians. This is the low point, the lowest point in the spiritual valley and in proceeding we must climb the mountains to reach the heights again. The recognition of our guilt before God: *this* requires courage!

Though our human self-pride finds it difficult to admit our guilt, with remorse and contrition, the decision is made less difficult when we know that our shame will be received tenderly and not rejected. "Thy sins be forgiven thee" Stop to think! When we break the laws of the State, punishment, prosecution, retribution are quick to be heaped upon us. Remorse will not commute our sentence or lighten our fine. Sincere repentance will not open the gates of jail. We must pay the price of law-breaking here now and fully. With our God this is not so. When we break His law, the law of lo He is ready to forgive, ready to f give seventy-times-seven because tribution has already been ma Someone took our place and suff ed for our sins, for the sins of mankind. Because Christ did t for you and me and everyone e — it is not necessary to suffer vine punishment for breaking t divine law . . . no! Taking courage seeing the sin we have entered upon—being ashamed of it as som thing less than the best we know confessing our guilt; this, throu the Grace of Christ Jesus leads to forgiveness and forgiveness new life. That is the first step out the valley of shame towards t heights of the Best we know Christ!

Oh God, I'm a good person. but I'm afraid to look inside m for what I might find there. I a weak. I don't want to ask what wrong; where I have slipped, whe I have tread off Thy path. Thou on can help me. Give me courage. Co rage to face myself, to measure m smallness before the greatness of m Christian calling. Let me see m self as Thou seest me. Let me *kno* I have fallen short of Your expect tions of me. Let me know and fe all these things, Lord . . . and fo give me!

SOCIAL SECURITY

U. S Department of Health,
Education and Welfare.

he prospect is brighter for some ple who want to retire earlier ause social security benefits are payable to women beginning age 62 instead of age 65. This ns that many couples who form- had to delay retirement because wife was a few years younger n the husband can now go ahead start their years of greater lei-e. It also means that some wom- are eligible to draw benefits based their own work, may plan an ier retirement.

et's take the example of a wage ner age 65 in May 1957, and his who is age 62 in May 1957. merly, at retirement in May the e earner could have drawn only own benefit. For this reason he ht have delayed his retirement. v the wife's benefit may be ad- to the amount he will receive, ng them a larger amount of re- ment income. The reduction in monthly benefit amount that wife takes by electing to start ing payments at age 62 is 25 cent of what she would have re- ed had she waited until age 65.

et us take the case of John Smith se benefit would be the maxi- n amount payable under social rity, $108.50 a month, and his , Mary, whose payment would $54.30 a month if she were age at the time she began to draw efits. If at the time John Smith ts to retire, Mary is under age 65, her benefit will be slightly reduced for each month she is less than 65. For example, if Mary were 63, she would receive $45.30. If she were 64, she would receive $49.80. John and Mary may now decide that it will be possible for them to retire earlier even though Mary's monthly benefit amount will be permanently reduced. The fact that Mary decides to take the smaller payment will have no bearing on the amount she will receive in case her husband should die. There is no reduction in benefits starting at age 62 in the case of widows and dependent mothers of deceased workers.

Now let's take the situation of the woman who can elect to retire and begin to draw social security benefits at age 62 based on her own work. Her benefit is permanently reduced by 20 per cent if she elects to receive benefits beginning with the month she attains age 62. If she elects to draw sometime between age 62 and 65, the benefits will be higher depending how near she is to 65. Consider Jane Doe who would be entitled to a benefit of $98.50 at age 65. If she were to decide to retire at age 62, she would receive $78.80 a month, if 63, $85.40, and if she retires at 64, $92.00.

An important consideration for women electing to retire before age 65 is the fact that once they decide to take benefits at a reduced amount they will continue to receive a reduced amount even after they are age 65. The question is frequently asked: Will a woman be ahead in total benefits paid if she elects to receive benefits earlier than 65? The answer for the working woman is that she will be ahead for the first 15 years. If she receives the reduced rate for more than 15 years, the total amount received will not be as large as if she had waited until age 65 for the higher benefit. As for the wife of a retired beneficiary, the period of time she will be ahead is 12 years.

It is up to the woman worker or wife of an old-age beneficiary to decide in her own individual case whether it is advantageous to receive the benefits at the earlier age. She should very carefully consider and weigh the circumstances under which she may retire. Factors such as the amount of other retirement income available to the couple or individual woman, health, willingness to retire, etc., are important.

The decision as to whether it's worth more to the individual 62—65 year old woman to have the benefits now at a reduced rate, or to wait and get a higher rate, is her decision. The nearest social security office will be glad to furnish information and tell of the various alternatives under the social security law. The final decision is up to the woman in each case.

BOOKS AND YOU

JOHN E. REXINE, Editor
Member of the Faculty, Department of Classi
Colgate University, Hamilton, New York.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ἀρχιμ. Ἱερωνύμου Κοτσώνη. Ἐκδόσεις «Ἡ Δαμασκός».

Σχεδὸν δὲν εἶχε ξηρανθῇ ἡ μελάνη τοῦ σημειώματός μου περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου Ἱερωνύμου Κοτσώνη «Ἡ Κανονικὴ ἄποψις περὶ τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν Ἑτεροδόξων» (πρβλ. «Ὀρθόδοξος Παρατηρητής», Νοέμβριος, 1957. σελ. 273), ὅταν ἐπληροφορούμην περὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ συγγραφῆς καὶ τῆς ὡς ἄνω ἱστορικοκανονικῆς μελέτης, καὶ μετά τινας ἡμέρας ἐλάμβανον ἀντίτυπον αὐτῆς.

Ἔχει τινὰ σημεῖα κοινὰ ἡ παροῦσα συγγραφὴ μετὰ τῆς προμνησθείσης. Καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα ἄλλως, ἐφόσον τινὰ ἐκ τῶν σημείων τῆς προηγουμένης συγγραφῆς του ἀναποφεύκτως ἔπρεπε νὰ ἐξετασθοῦν καὶ εἰς τὰ «Προβλήματα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας». Εἰς τὴν προηγουμένην του βαθυστόχαστον καὶ ἐξονυχιστικὴν μελέτην μᾶς προσέφερεν ὁλοκληρωμένην ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἱστορικοκανονικὴν ἐπιστημονικὴν διατριβὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν σχέσεών μας μετὰ τῶν Ἑτεροδόξων. Πρόκειται ἐκεῖ περὶ ἔργου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιτρέπεται ὄχι μόνον νὰ μὴ ἀγνοήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ μελετήσῃ, καὶ μάλιστα ἐπισταμένως, πᾶς θεολόγος, κληρικὸς ἢ λαϊκός, εἴτε μετέχων τῶν διαφόρων διεκκλησιαστικῶν Συνεδρίων, εἴτε ἁπλῶς θεολογῶν. Ἡ αὐτὴ παμμερὴς ὁλοκλήρωσις χαρακτηρίζει καὶ τὴν ὑπὸ κρίσιν μελέτην, τὴν ἀφορῶσαν τὸ μέγα καὶ τόσον γνωστὸν διὰ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας θέμα τῆς Οἰκονομίας. Ὁ ἐρευνητὴς θὰ εὕρῃ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Πανοσιολ. συγγραφέως λυομένας κατὰ τρόπον τὰ μάλιστα ἱκανοποιητικὸν ὅλας του τὰς ἀπορίας ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας». Παρουσιάζει τόσον ἐνδιαφέρον, ὥστε, παρὰ τὸν φόρτον τῶν διοικητικῶν καὶ ποιμαντορικῶν μας καθηκόντων, ἠσθάνθημεν τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἀφιερώσωμεν ἱκανὰς ὥρας διὰ τὴν προσεκτικὴν μελέτην του, ἡ ὁποία ὅμως εἶχε πλουσίαν τὴν ἀμοιβήν της. Εἴμεθα ἡ Ἐκκλησία καὶ τῆς ἀκριβείας (τῶν δογμάτων) τ. ἔ. τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Οἰκονομίας. Διότι ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀσκουμένη σοφώτατα Οἰκονομία, δὲν εἶναί τι ἄλλο εἰ μὴ ἡ φιλανθρωπία, τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς Θρησκείας τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, περὶ τοῦ Ὁποίου ὁ συγγραφεὺς τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς γράφει τὰ ὡραιότατα καὶ τόσον παρήγορα ἐκεῖνα: «οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειραμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα, χωρὶς ἁμαρτίας.» Ἐφόσον ἡ Ἐκκλησία εἶναι μήτηρ φιλοστοργωτάτη, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ ὁσονδήποτε μεγάλη καὶ ἂν εἶναι ἡ πτῶσις τοῦ ἁμαρτήσαντος, νὰ τείνῃ χεῖρα συμπαθείας καὶ φιλανθρωπίας, ἐφόσον μάλιστα καὶ ὁ ἁμαρτήσας ἐν συντριβῇ καὶ μετανοίᾳ θὰ ἐπόθει τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν ἀποκατάστασίν του. «Δεῖ γὰρ μᾶλλον τῷ ὀλισθαίνοντι ἐπιδοῦναι δεξιάν, ὅπως μὴ τελείως ἀπόληται.» (Σελ. 7—8).

Ὑπάρχει ἀσυμφωνία μεταξὺ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, παλαιῶν καὶ νεωτέρων, ὡς πρὸς τὸν ὁρισμὸν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας» καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς. Ἐξ ὅσων ὅμως παρατηρεῖ ὁ συγγραφεύς, καταφαίνεται ὅτι, ἐκεῖνοι ποὺ ἐπιτυχέστερον ὥρισαν καὶ περιέγραψαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Οἰκονομίαν, εἶναι ὁ Μέγας Φώτιος καὶ ὁ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης (σελ. 18—19).

Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν, ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν, ἐπ' οὐδενὶ δὲ λόγῳ ἡ ἀθέτησις καὶ ἡ ἀνατροπὴ τῶν ἀποστολικῶς νενομοθετημένων (σελ. 30). Μίμησιν τῆς Θείας Οἰκονομίας, τῆς συγκαταβάσεως δηλ. τοῦ Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀποτελεῖ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Οἰκονομία», ἐφόσον, βεβαίως, ἐπιμελέσπατα ἀποφεύγεται κατὰ τὴν ἐφαρμογήν της οἱαδήποτε παρανομία κατὰ τοῦ Γρηγορίου ΣΤ΄. «Οἰκονομητέον μὲν γὰρ κατὰ τὰς πε στάσεις τὰ πράγματα, ἀλλ' ἔνθα παρανομητέον δεδιδάγμεθα» (σ 35). Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἡ Ἐ κλησιαστικὴ Οἰκονομία πρέπει ἐφαρμόζηται μόνον εἰς τὰς πε πτώσεις ἐκείνας, κατὰ τὰς ὁποί δὲν προσβάλλεται τὸ κῦρος τῶν ερῶν Κανόνων, καὶ εἰς τὰς ὁποί πρόκειται νὰ ἐξυπηρετηθῇ καλλί ρον καὶ λυσιτελέστερον τὸ καλῶς ν ούμενον συμφέρον τῆς Ἐκκλησί (σελ. 45).

Αἱ γενικαὶ προϋποθέσεις τῆς φαρμογῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ο κονομίας εἶναι: α) ἡ ἐκκλησιαστι ἁρμοδιότης ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς πιβλητέας Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκον μίας, καὶ β) ἡ ὕπαρξις καθωρισμ νου ἐκκλησιαστικοῦ κανόνος δικα ου ἤτοι ἀκριβείας, ἡ ἀπὸ τῆς ὁποί ἀπόκλισις θὰ ἀπετέλει παρανομία ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τῆς Ἐ κλησιαστικῆς Οἰκονομίας (σελ. 51

Αἱ δὲ εἰδικώτεραι προϋποθέσε διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς «Ἐκκλησι στικῆς Οἰκονομίας» εἶναι α) ἡ κ τάστασις ἀπολύτου ἀνάγκης, β) ἀπειλὴ σοβαρᾶς πνευματικῆς ζημ ας καὶ γ) ἡ διάθεσις μετανοίας, φόσον πρόκειται περὶ μετριασμοῦ ἄρσεως ποινῶν (σελ. 64). «Ὥσπε γὰρ τὸ τοῖς χοίροις ῥίπτειν τὸν μα γαρίτην ἀπείρηται, οὕτω καὶ τὸ ποστερεῖν τοῦ τιμίου μαργαρίτο τὸν ἤδη ἄνθρωπον διὰ τῆς καθαρ τητος καὶ τῆς ἀπαθείας γενόμενο τῶν ἀτόπων ἐστί», λέγει σχετικῶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης (σε 82).

Εἰς τὸ Ε΄ κεφάλαιον ὁ συγγρ φεὺς ποιεῖται τὴν διάκρισιν μετα τῆς λατινικῆς DISPENSATIO κ τῆς Οἰκονομίας. Κατ' ἀρχὰς συνετα τίζοντο οἱ δύο οὗτοι ὅροι, ὡς πρὸς τ περιεχόμενόν των. Ἀπὸ τοῦ ΙΒ΄ μως αἰῶνος, ἑκάτερος τῶν ὅρων κολουθεῖ ἰδίαν ὁδόν· ἡ DISPENSA TIO καθίσταται νομικὸς θεσμός, νῶ ἡ Οἰκονομία ἐξακολουθεῖ νὰ ε ναι, ὅπως ἀνέκαθεν οἱ Πατέρες τ ἀντελήφθησαν καὶ ἔθεσαν εἰς ἐφα μογήν, ἡ ἐνέργεια δηλαδὴ ἐκείνη «

ὐθόρμητος ἐκ στοργῆς πρὸς τὸν νθρωπον κινουμένη». Ὡς τοιαύτη ἶναι κάτι τὸ ὅλως ἰδιότυπον καὶ δὴ αὶ τὸ μοναδικόν· δὲν δύναται νὰ αὐτισθῇ οὔτε μὲ τὴν ἐπιείκειαν, οὔ ε μὲ τὴν συγκατάβασιν καὶ τὴν φι ανθρωπίαν. Τὰ συναισθήματα αὐτὰ ἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελοῦν τὸν ἐ ωτερικὸν κόσμον τοῦ ἀσκοῦντος τὴν Οἰκονομίαν προσώπου ἢ θε μοῦ. Δὲν ταυτίζεται ὅμως οὔτε μὲ ὐτά, οὔτε μὲ τὸ «προνόμιον» ἢ τὴν ἄφεσιν» ἢ τὴν «χάριν», τὸ περιεχό ενον καὶ ἡ ἔκτασις τῶν ὁποίων εἶ αι κατὰ πολὺ στενώτερον τῆς Οἰκο ομίας, ἡ ἰδιορρυθμία, ἡ ἰδιοτυπία καὶ ἡ μοναδικότης τῆς ὁποίας ἔγκει αι καὶ εἰς τὸ ὅτι αὕτη, εἰς περι τώσεις τινάς, ἀποτελεῖ τὴν ἐπὶ τὸ ὐστηρότερον ἀπόκλισιν ἀπὸ τῆς κα ονικῆς ἀκριβείας. Ἀκολουθεῖ ἡ ἐ ξέτασις περὶ τῆς ἁρμοδιότητος τῆς θεσπίσεως καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς οἰκονομίας καὶ παρέχεται ἡ διασά φησις, ὅτι τὴν ἁρμοδιότητα πρὸς διατύπωσιν μὲν κανόνων Ἐκκλησια στικῆς Οἰκονομίας ἔχουν οἱ Ἐπί σκοποι, αἱ Τοπικαὶ καὶ αἱ Οἰκου μενικαὶ Σύνοδοι, ἀκόμη δὲ καὶ ἐμ μέσως τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησί ας (σελ. 134—136), πρὸς ἐφαρμο γὴν δὲ αὐτῆς, τὰ ἁρμόδια ἐκκλη σιαστικὰ ὄργανα, ὁ Ἐπίσκοπος δη λαδὴ καὶ ἡ Σύνοδος. Ὡς πρὸς τὸ ελευταῖον σημεῖον, ἰσχύει πάντοτε ο κανών, ὅτι ὁ ἐπιβαλὼν τὸ ἐπιτί μιον, αὐτὸς εἶναι ὁ ἁρμόδιος διὰ τὴν ἄρσιν ἢ τὴν μείωσίν του, ἤ, ἐν περι τώσει θανάτου αὐτοῦ, ὁ διάδοχός ου. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ περιπτώ σεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἀγνοεῖται, τρόπον τινά, ὁ ἐπιβαλὼν τὸ ἐπιτί μιον, καὶ ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐφαρ ογῆς τῆς Οἰκονομίας — ἄρσεως ἢ ειώσεως τοῦ ἐπιτιμίου — τὸ σῶμα ῶν Ἐπισκόπων· τοῦτο δὲ γίνεται ατὰ τὸν Ζωναρᾶν «ὅταν ὁ ἀφορί ας σκληρύνηται καὶ μὴ θέλῃ μετὰ αιρὸν λῦσαι τοῦ ἐπιτιμίου τὸν ἄν ρωπον» (σελ. 138).

Προκειμένου περὶ τῆς διαρκείας ῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας, ὕτη εἶναι μόνιμος ὅσον ἀφορᾷ τοὺς φηρημένους κανόνας δικαίου, ἀνε αρτήτως μάλιστα τῆς προελεύσεως ὐτῶν, τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δηλονό ι νομοθετικοῦ ὀργάνου — διάζευξις . χ. συζύγων, προκειμένου ὁ σύζυ ος νὰ προαχθῇ εἰς Ἐπίσκοπον, ΣΤ΄ οἰκουμενικὴ Σύνοδος: «Οὐ τὰ σχή ματα κρίνεται ἀλλ' ἡ προαίρεσις». (Μ. Βασίλειος). «Πρὸς τὸ εἶδος καὶ τὴν διαφορὰν τοῦ ἁμαρτήματος ἔπε ται καὶ ἡ οἰκονομία». (Π. Χαρτοφύ λαξ, ια΄ αἰών.) Εἶναι δὲ προσωρινή, ἐφόσον πρόκειται περὶ συγκεκριμέ νων περιπτώσεων — χειροτονία νεο φωτίστων χριστιανῶν εἰς κληρικοὺς καὶ τῶν τριῶν βαθμῶν ἐκτάκτως ἀ ποδεκτὴ μετὰ τῆς προσθήκης ὅπως «τοῦ λοιποῦ μηδὲν τοιοῦτον γίνε σθαι». Μετριασμὸς σημαντικὸς τῆς νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακο στῆς κατὰ τὸ 1917 ὑπὸ Ἱ. Συνόδου κλπ. — Ἐνταῦθα ἐξετάζεται καὶ τὸ μεταθετὸν τῶν Ἐπισκόπων, ὅπερ μό νον κατ' οἰκονομίαν ἐπετρέπετο ἄλ λοτε ἐν «περιπτώσει ἀνάγκης» (σελ. 164).

Κατὰ τὸν συγγραφέα, ἡ ριζικὴ ἐν προκειμένῳ καὶ ἡ σύμφωνος πρὸς τοὺς Ἱ. Κανόνας λύσις θὰ ἦτο ἡ ἄνευ ἀναβολῆς ἐπάνοδος εἰς τὴν κα νονικὴν «ἀκρίβειαν», «τὴν ἀποτελοῦ σαν τὸν μόνον ἀσφαλῆ καὶ ἀδιάσει στον τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς θεμέλιον». (σελ. 166).

Προκειμένου λόγου περὶ τῆς ἐκτά σεως τῶν μέτρων τῆς Ἐκκλησιαστι κῆς Οἰκονομίας, ἰσχύουν αἱ ἀκόλου θοι ἀρχαί: ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Οἰκο νομία δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ μόνον ἐκεῖ ὅπου «ἡ εὐσέβεια οὐ λυμαίνε ται» καὶ ἐκεῖ ἔνθα τὸ δόγμα οὐδό λως παραβλάπτεται. «Ἡ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας ἀπήτησε πάντοτε τὴν ἀ πόλυτον περὶ τὸ δόγμα καὶ τὴν δι δασκαλίαν ἀκρίβειαν.» (σελ. 168— 169)· Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς εἶπεν: «Οὐ συγχωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς πίστεως». Θεόδωρος ὁ Γραπτὸς ἢ ὁ Στουδίτης, ὀτρυνόμενος ὅπως ἅ παξ μόνον ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῶν αἱρετικῶν καὶ τοῦτο θὰ ἦτο ἀρκε τόν, «Ὅμοιόν τι λέγεις, ὥσπερ ἄν τις ἀξιῶν ἕτερον λέγει· οὐδὲν αἰτοῦ μαί σε, ἀλλ' ἢ τὴν σὴν ἅπαξα ἀπο τεμεῖν κεφαλήν, καὶ μετὰ ταῦτα πο ρεύου ὅπου θέλεις». (σελ. 170). «Δύο εἶναι τὰ σημεῖα, ἐπὶ τῶν ὁποί ων δύναται νὰ χωρήσῃ Οἰκονομία: ἡ εὐσέβεια ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸ δόγμα ἀφ' ἑτέρου». (σελ. 175). Λόγου δὲ γενομένου περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς οἰκονομίας ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ δόγ ματος, ἀναπτύσσεται τὸ θέμα τῆς ἐ φαρμογῆς τῆς Οἰκονομίας ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς αἱρέσεως προσερχομένων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τῆς ἐπ' οὐδενὶ ὅ μως λόγῳ ἐφαρμογῆς αὐτῆς ὡς πρὸς τοὺς ἐμμένοντας ἐν τῇ αἱρέσει. Νεστοριανοὶ καὶ Ἀρειανοί, ἐκδη λοῦντες μετάνοιαν καὶ ἐπανερχόμε νοι εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν, γί νονται συμπαθῶς δεκτοὶ ὑπ' ἀμφο τέρων τῶν ἐξόχων ὑπερασπιστῶν τῆς πίστεως καὶ πολεμίων τῆς αἱρέσεως, τοῦ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Μ. Ἀθανασίου, ὅστις ἔγραφε πρὸς τὸν διάκονον Ἀντιοχέα Μάξιμον ὅτι οἱ τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ εἶναι ἐπιεικεῖς «μὴ ἀκριβολογούμενοι σφό δρα περὶ τοὺς μεταγινώσκοντας» (σελ. 181). Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀρχῆς στηρίζεται τὸ κῦρος τῶν Μυ στηρίων τῶν ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας τελουμένων.

Ὁ συγγραφεὺς ἐπαναλαμβάνει καὶ ἐν τῇ παρούσῃ μελέτῃ ὅ,τι ἐτόνισεν ἐπανειλημμένως ἐν τῇ προη γουμένῃ «περὶ ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν ἑτεροδόξων», ὅτι δηλονότι ἡ μετά δοσις τῆς Θείας χάριτος δὲν εἶναι δυνατὴ διὰ Μυστηρίων τελουμένων καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀπο δοχὴ τῆς ἀντιθέτου γνώμης θὰ ὡδή γει εἰς τὴν ἀνατροπὴν βασικωτάτου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν δόγματος (σελ. 186). Ἕπεται ἐν συνεχείᾳ ἡ λεπτο μερὴς ἐξέτασις τοῦ κατὰ πόσον δύ ναται νὰ χωρήσῃ οἰκονομία εἰς τὰ καθ' ἕκαστον μυστήρια τῶν προσερ χομένων εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἑτερο δόξων, τὸ Βάπτισμα, τὸ Χρῖσμα, τὴν Ἱερωσύνην καὶ τὸν Γάμον, καὶ πα ρέχεται ἡ πληροφορία ὅτι εἴς τινας περιπτώσεις εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ χρῆσις τῆς οἰκονομίας.

Ἐντελῶς ὅμως διάφορον εἶναι τὸ πρᾶγμα, προκειμένου περὶ ἀναγνω ρίσεως τοῦ κύρους μυστηρίων αἱρε τικῶν ἐμμενόντων ἐν τῇ πλάνῃ. «Δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς Ἱερὸς Κανών, οὐδε μία κανονικὴ διάταξις, οὐδὲ ἡ μα κραίων ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ἔχει νὰ παρουσιάσῃ καὶ ἐν ἔστω παρά δειγμα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἀνεγνωρί σθησαν ὑπ' αὐτῆς ἁρμοδίως ὡς ἔγ κυρα καθ' ἑαυτὰ τὰ ὑπὸ τῶν ἑτε ροδόξων τελούμενα μυστήρια.» (σελ. 200).

Τοιαύτη ἐν γενικαῖς μόνον γραμ μαῖς ἡ ἀξιολογωτάτη μελέτη τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἱερωνύμου Κο τσώνη περὶ τῶν προβλημάτων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας. Ἡ Ἀ νατολικὴ Ἐκκλησία τῶν Ἑπτὰ Οἰ κουμενικῶν Συνόδων τῶν ὀκτὼ πρώ-

FAITH AND REASON

By REV. NICHOLAS ATHANS
Yonkers, N. Y.

Believe that ye may be saved, says the Bible. Unless ye believe, ye shall not be saved. We believe in order to know. We do not understand in order to believe. Yet, unless we understand, how can we believe? True, reason has a real contribution to make in this matter of belief. True, one who believes must make every effort to understand. But in things that we cannot understand, it is right and reasonable that we must believe because belief brings us within the framework of faith, and faith purifies the heart and enlightens the understanding, so that reason may operate more effectively in the life of one who believes; so that he may add to his faith as much understanding as he may be capable of.

Why for instance did the infinite God choose to be included in such a weak body as the human body of Jesus, in order to give His love for those who are loveless, who do not deserve it, who are not worthy? And the answer is, they are loved because it is God's nature to love. This is inconceivable; we cannot fathom it, but we believe it by grace of Jesus. Because there is to be always more to understand about God than we shall ever be able to know; man being man, finite, and God being God, infinite. This is the meaning of Christmas, God born on earth, God taking the initiative, calling on man, down to earth, to save man. We cannot understand it by pure reason. But we believe it and u derstand it by the light of faith.

Faith is like spectacles, metapho ically speaking, that help us to s more clearly. Faith helps and ill mines our mind, our reason, understand things which otherwi would be beyond our capacity t understand. There is no such thin as blind faith; Faith is light, grac of God, illumination which illum nates our understanding. One wh has faith understands, by grace c God.

We hope and pray that, by God' holy grace, we shall be blessed b faith in God almighty through Jesu Christ our Lord.

των αἰώνων, ἡ Ἐκκλησία ἡ ἀνάγουσα τὴν ἀρχὴν αὐτῆς εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ οὖσα ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική, ἡ διατηροῦσα ἀλώβητον τὸν θησαυρὸν τὸν ὁποῖον ἐκληρονόμησε παρὰ τοῦ Θείου Ἱδρυτοῦ της, καὶ διὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων καὶ Διδασκάλων περισωθέντα καὶ διατηρούμενον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ὡς καὶ ὁ Θεῖος Ἱδρυτὴς αὐτῆς, καὶ χθὲς ἦν καὶ σήμερόν ἐστι καὶ αὔριον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας εἶναι ἡ ἰδία—ἡ Ἐκκλησία αὕτη εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ποιουμένη χρῆσιν τῆς Οἰκονομίας, οὐχὶ συνῳδὰ τύποις ἰδίοις ἐκ προτέρων ἐξειργασμένοις, ἀλλὰ πάντοτε ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ὡρισμένας καὶ κεχωρισμένας περιπτώσεις καὶ περιστάσεις,, ὑπὸ τὰς ὁποίας δέον νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ εὐεργετικὴ καὶ φιλάνθρωπος Οἰκονομία.

Τὸ ὑπὸ μελέτην ἔργον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς κλασικὸν εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ. Εἰς αὐτὸ θὰ ἠδύνατό τις νὰ παραπέμψῃ καὶ οἱονδήποτε ἑτερόδοξον, ἐπιθυμοῦντα νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς τόσον σχολιαζομένης, ὑπὸ τῶν ἑτεροδόξων ἰδιαιτέρως, Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας, τῆς ὁποίας τοσαύτην χρῆσιν ποιεῖται ἡ μετὰ θρησκευτικῆς ὅμως εὐλαβείας προσηλωμένη εἰς τὴν Πίστιν καὶ τὰς Παραδόσεις κατὰ Ἀνατολὰς Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Ὁ Ἑτερόδοξος, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσῃ τὰ τῆς Οἰκονομίας, ἐκ τοῦ ἔργου τούτου θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν συμπερασμάτων τῆς ὅλης μελέτης, παρατιθεμένων καὶ εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Παρατίθεται ἐν τέλει τῆς ἀρίστης ταύτης ἐπιστημονικῆ διατριβῆς πλουσία βιβλιογραφία τῶ πηγῶν καὶ τῶν βοηθημάτων, τῶ χρησιμοποιηθέντων ὑπὸ τοῦ συγγρα φέως, πίναξ τῶν Ἱ. Κανόνων κα Κανονικῶν Διατάξεων, τῶν ἀναφε ρομένων ἐν τῇ μελέτῃ, τοπογραφι κὸς Πίναξ καὶ τέλος πίναξ ὀνομά των καὶ πραγμάτων.

Θεωροῦμεν καθῆκον ὅπως κα ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἐκφράσωμε τὰ ἐγκάρδια ἡμῶν συγχαρητήρι πρὸς τὸν συγγραφέα, ὅστις μετ θαυμαστῆς τῷ ὄντι παραγωγικότη τος καὶ ἐπιστημονικῆς εὐφορίας κα τορθώνει καὶ πλουτίζει τὴν σύγχρο νον Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλη σίαν καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Φιλο λογίαν.

Ὁ Ἀμερικῆς Μιχαή

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

-Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκο-
; κ. Μιχαήλ, προσβληθεὶς ὑπὸ ἐ-
όνου μορφῆς κωλίτιδος, παρέμει-
ἐπὶ ἕνα περίπου μῆνα πρὸς θερα-
αν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Νέας
ρκης «Ρῶσβελτ». Ἂν καὶ κατὰ
; διαβεβαιώσεις τῶν ἰατρῶν τοῦ
βασμιωτάτου ἡ πάθησίς του θεω-
ται τελείως θεραπευθεῖσα, δὲν
ως ἐπὶ ἓν διάστημα ἀποφεύγει οὖ-
; τὴν μεγάλην κόπωσιν.

-Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρα-
νῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὸ Νο-
κομεῖον ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς πι-
ὸν ἔσπευσε νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰ-
ήματα τῆς συμπαθείας πρὸς τὸ
όσωπόν του. Πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς
τους Χριστιανοὺς διαβιβάζονται
εὐχαριστίαι τοῦ Σεβασμιωτάτου.

-Τὸ Νεοσύστατον ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρ-
πισκοπῇ τμῆμα «Κοινωνικῆς Προ-
ας» (WELFARE DEPARTMENT)
όκειται νὰ συγκεντρώσῃ εἴδη ρου-
μοῦ, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποστείλῃ εἰς
φορα φιλανθρωπικὰ Ἱδρύματα
ισκόμενα εἰς τὴν προσφιλῆ Γενέ-
ραν Ἑλλάδα, τὴν Κορέαν καὶ Ἀ-
σκαν. Παρακαλοῦνται τὰ Ἐντι-
τατα Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν
οπτώχων Ἀδελφοτήτων, ὅπως
οτρέψουν τὰ μέλη των καὶ τὰ μέ-
τῶν Κοινοτήτων, ἵνα ἀποστείλουν
νουργῆ ἢ κατὰ τὸ δυνατὸν κα-
ρὰ εἴδη ρουχισμοῦ εἰς τὴν Διεύ-
σιν:

WELFARE DEPARTMENT
GREEK CATHEDRAL
319 EAST 74TH ST.
NEW YORK 21, N. Y.

-Δι' ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρ-
πισκοπῆς παρακαλοῦνται οἱ ἱε-
ς τῶν Κοινοτήτων μας νὰ πληρο-
ήσουν τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν
ὶ τοῦ ἀριθμοῦ, διευθύνσεων καὶ
γγελμάτων τῶν Ἑλληνοαμερικα-
ἐπιστημόνων τῶν διαβιούντων εἰς τὰς Κοινότητάς των. Τὰ στατιστικὰ αὐτὰ στοιχεῖα εἶναι πολύτιμα διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Ἡ 14η Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις θὰ συνέλθῃ, ὡς γνωστόν, τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὸ SALT LAKE CITY, UTAH. Ἡ Συνέλευσις θὰ ἀρχίσῃ τὴν 29ην Ἰουνίου καὶ θὰ λήξῃ τὴν 5ην Ἰουλίου. Τῆς Κληρικολαϊκῆς μετέχουν οἱ ἱερεῖς τῶν Κοινοτήτων, οἱ Πρόεδροι καὶ εἷς λαϊκὸς ἐξ' ἑκάστης Κοινότητος, ἐκλεγόμενος ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Κοινότητος. Προτρέπονται καὶ παρακαλοῦνται οἱ Ἱερατικοὶ Προϊστάμενοι, τὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων καὶ τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων, ὅπως ἐνδιαφερθοῦν διὰ τὴν ἀντιπροσώπευσιν τῶν Κοινοτήτων των καὶ διὰ τὴν ὑποβολὴν προτάσεων, ποὺ ἀφοροῦν ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν, ἵνα συμπεριληφθοῦν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς Συνελεύσεως.

—Εἰς τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀντίγραφον ἐπιστολῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαὴλ πρὸς τοὺς Διευθυντὰς τῶν δύο Ἡμερησίων Ἐφημερίδων, Σόλωνα Βλαστὸν καὶ Μπάμπην Μαρκέτον διὰ τῆς ὁποίων διαβιβάζονται αἱ εὐχαριστίαι τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς οἰκείας Τιμητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐφετεινοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ Τύπου καὶ ἡ πληροφορία ὅτι «Ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ ἔκρινεν σκόπιμον καὶ ἀπαραίτητον νὰ μεριμνήσῃ, παντὶ σθένει, ὅπως ὅλα τὰ Κοινοτικὰ Ἱδρύματα ἐγγραφοῦν ὡς συνδρομηταὶ καὶ εἰς τὸν Ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν Τύπον μας, ἤτοι τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» καὶ τὴν «Ἀτλαντίδα».

ΣΠΙΤΙ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γηροκομείου τῆς Α΄. Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας (16 Ἰανουαρίου 1958), ἀπεφασίσθη ὅπως οἱ προσφέροντες εἰς τὸ Ἵδρυμα δωρεάς:

ἀπὸ 1.2000—2000 δολλαρίων, ἀνακηρύσσονται Δωρηταὶ αὐτοῦ,
ἀπὸ 2.000—5.000 δολλαρίων ἀνακηρύσσονται Μεγάλοι Δωρηταί,
ἀπὸ 5.000—10.000 δολλαρίων ἀνακηρύσσονται Εὐεργέται καὶ
ἀπὸ 10.000 καὶ ἄνω, ἀνακηρύσσονται Μεγάλοι Εὐεργέται αὐτοῦ.

Τὸ Διοκητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γηροκομείου, λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Κυρία Βαρβάρα Κοσμέτου μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κου Κλ. Κοσμέτου προσέφερον κατ' ἀρχὰς μὲν 6.000 δολλαρίων, ἐσχάτως δὲ ἑτέρας 5.000, ἤτοι ἐν ὅλῳ 11.000 δολλαρίων, ἀπεφάσισε, παμψηφεί, ὅπως τὰ μὲν ὀνόματα αὐτῶν ἀναγράψῃ εἰς τὴν στήλην τῶν ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ ΤΟΥ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΥ, πρὸς αὐτοὺς δὲ ἀποσταλῇ θερμὴ εὐχαριστήριος ἐπιστολὴ διὰ τὴν γενναιόφρονα δωρεὰν αὐτῶν, καὶ δημοσιευθῇ τὸ παρὸν διὰ τοῦ τύπου.

Αἱ ὡς ἄνω 11.000 δολλάρια ἀπεστάλησαν ἔναντι τῶν ὑπεσχεθέντων 16.000 δολλαρίων διὰ τὴν ἀξίαν τῆς Τραπεζαρίας καὶ τὸ Γραφεῖον τοῦ Διευθυντοῦ.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τῇ 26ῃ Ἰανουαρίου 1958
Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γηροκομείου

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
Ἀρχιμανδρίτης Νεόφυτος
ΠΡΩΣΥΓΚΕΛΛΕΥΩΝ Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

—Ἡ ἑβδομὰς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, ἥτις τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Α. Σ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀφιερώθη ἐφέτος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου καὶ κυρίως πρὸς τιμὴν τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» καὶ τῆς «Ἀτλαντίδος» ἐστέφθη ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας.

—Ὅλαι αἱ κοινότητες, αἱ ἀνήκουσαι πνευματικῶς καὶ διανοητικῶς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχιεπισκοπήν, ὠργάνωσαν ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις καὶ διαφωτιστικὰς διαλέξεις διὰ τὸ ἔργον τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου. Πρὸς τούτοις, διεδηλώθη ἐπισήμως ἡ κοινὴ ἐπιθυμία, ὅπως ὁ τύπος, καὶ εἰδικώτερον αἱ ἡμερήσιαι ἐφημερίδες τύχουν τῆς ἀπαραιτήτου ἠθικῆς συνδρομῆς καὶ ὅπως ἡ ἐγγραφὴ συνδρομητῶν ἐνταθῇ.

—Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, τὰ πανεπιστήμια τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἀκαδημία, ὡς καὶ πλῆθος ἄλλων παραγόντων, θεσμῶν καὶ ἀτόμων, παρακολουθούντων ἐκ τοῦ πλησίον τὰς ἀνελίξεις ἐν τῇ ζωῇ τῆς ἐνταῦθα ὁμογενείας, ἔσπευσαν νὰ συγχαροῦν τόσον τὰς τιμωμένας ἐφημερίδας, ὅσον καὶ τὴν Α. Σ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, διὰ τὴν χαρακτηριστικήν, ὡς τονίζεται μέριμναν πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὑπηρετούντων τὰ ἰδανικὰ καὶ τὰς παραδόσεις μας παραγόντων.

—Ἀπεστάλη εἰς τὰ σχολεῖα ὑλικὸν κατάλληλον καὶ ὑποδείξεις διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 25ης Μαρτίου.

—Δι' εἰδικῆς ἐγκυκλίου ἐδόθησαν εἰς τὰς ἐνδιαφερομένας κοινότητας πληροφορίαι σχετικαὶ μὲ τὸν διορισμὸν τῶν νέων ἐκπαιδευτικῶν καὶ συνδέσμων καὶ τὸ ἔργον τούτων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

—Τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου, ἔλαβεν χώραν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ σεμνὴ τελετὴ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῆς ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου. Εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς τελετῆς ἔλαβον μέρος ὅλα τὰ τμήματα τῆς Σχολῆς, Δημοτικὸν Σχολεῖον, Γυμνασικὸν Τμῆμα καὶ Κολλεγικὸν Τμῆμα μὲ ἀπαγγελίας, ἀποσπάσματα ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ὑμνητῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ χορωδιακὰ ἄσματα. Τὴν σημασίαν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ εἰδικώτερον τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Ἡμερησίου Τύπου ἐξῆραν οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς κ. κ. Φ. Ἐμμανουὴλ καὶ Ἔμμ. Χατζηεμμανουήλ. Τὴν τελετὴν παρηκολούθησαν ἀρκετοὶ ὁμογενεῖς ἐκ τῶν γειτονικῶν πόλεων.

—Τὴν 26ην Ἰανουαρίου ὁ Ἱερατικὸς Προϊστάμενος τῆς Ἀκαδημίας Πανοσιολ. Τιμόθεος Παντελᾶκος, ὁ καθηγητὴς κ. Ἐμμ. Χατζηεμμανουὴλ καὶ αἱ φοιτήριαι τοῦ Κολλεγιακοῦ Τμήματος ἐπεσκέφθησαν τὴν γειτονικὴν Κοινότητα τοῦ POUGHKEEPSIE, NEW YORK. Κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἡ Κοινότης εἶχε συνδυασμένον πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων—Ἑλληνικοῦ Τύπου καὶ τῆς ἑορτῆς τῆς «Βασιλόπηττας». Ὁ καθηγητὴς κ. Ἐμμ. Χατζηεμμανουὴλ ἐξῆρε τὴν σημασίαν καὶ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ἡμερησίου Ἑλληνοαμερκανικοῦ Τύπου πρὸς τὴν Ὁμογένειαν, αἱ δὲ φοιτήτριαι ἔλαβον μέρος εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς.

—Ἐξακολουθοῦν νὰ καταφθάνουν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σημαντικὰ ποσὰ ἀντιπροσωπεύοντα τὸ προϊὸν ἐκ τῆς ἑορτῆς τῆς «Βασιλόπηττας» τῶν Φιλοπτώχων τῶν Κοινοτήτων μας, τὸ προϊὸν τῆς «Ἡμέρας τῆς Ἀκαδημίας» εἰς τὰ Κατηχητικά μας Σχολεῖα καὶ ἐγγραφὰς ὁμογενῶν εἰς τοὺς «Φίλους τῆς Ἀκαδημίας». Πρὸς τὰς ἐνθουσιώδεις Κυρίας τῶν Φιλοπτώχων τμημάτων μας, πρὸς τοὺς Ἱερατικοὺς Προϊσταμένους, τὰς Κατηχητρίας, τοὺς κατηχητόπαιδας καὶ τοὺς «Φίλους τῆς Ἀκαδημίας» ἐκφράζονται θερμόταται εὐχαριστίαι ἀπὸ μέρους τῆς Ἐφορείας, τοῦ Προσωπικοῦ καὶ τὰς μαθητρίας τοῦ Ἱδρύματος.

—Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ Τύπου ἐπεσκέφθη ἐκ μέρους τῆς Ἀκαδημίας, κατόπιν προσκλήσεως, τὰς Κοινότητας Ἁγίου Ἐλευθερίου Νέας Ὑόρκης καὶ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης READING, PA., ὁ καθηγητὴς Ἐμμ. Χατζηεμμανουήλ, ὅστις καὶ μίλησε καταλλήλως. Εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Κοινότητος «Εὐαγγελισμὸς» ἔλαβον μέρος καὶ τριτοετεῖς φοιτήτριαι τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου.

ΚΑΤΗΧΗΤΗΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

—Μὲ τὴν εἴσοδο εἰς τὴν δευτέρα περίοδον τοῦ σχολικοῦ ἔτους τὸ Κατηχητικὸν Γραφεῖον ἀπέστειλε πρὸς τοὺς Ἱερατικοὺς Προϊσταμένους τῶν Κοινοτήτων μας τὸν νέον κατάλογον τῶν κατηχητικῶν ἐκδόσεων.

Εἰς τὸν κατάλογον αὐτὸν περιλαμβάνονται τὰ ἑξῆς βοηθήματα:

1. «Στὸν Δρόμο τοῦ Χριστοῦ» ὑπὸ πρεσβυτέρας Ἰ. Πάππα.

Τὸ διδακτικὸν τοῦτο ἐγχειρίδιον, ὡς ἤδη ἀνηγγέλθη, προορίζεται διὰ τοὺς διδάσκοντας εἰς τὸ τμῆμα Ἀρχαρίων καὶ ἀποτελεῖ συνέχειαν τοῦ βοηθήματος «Κοντὰ στὸν Χριστό». Τὸ βοήθημα τοῦτο ἔχει ἤδη ἐκδοθῆ ἐντὸς ὀλίγου δὲ θὰ κυκλοφορήσουν καὶ τὸ συνοδευτικὸ COLORING BOOK.

2. Πρῶτον μέρος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (Γένεσις—Ἔξοδος) διὰ τὸ Κατώτερον Τμῆμα τοῦ συστηματικοῦ κύκλου. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἀναθεώρησιν παλαιοτέρας ἐξαντληθείσης ἐκδόσεως μὲ εἰκονογράφησιν βυζαντινῆς τεχνοτροπίας.

3. Τὸ πρῶτον μέρος τῆς Καινῆς Διαθήκης (Βίος τοῦ Ἰησοῦ) διὰ τὸ ἴδιον τμῆμα—δευτέρα ἀναθεωρημένη ἔκδοσις μὲ εἰκόνας βυζαντινῆς τεχνοτροπίας. Ἀμφότερα τὰ βοηθήματα αὐτὰ θὰ συνοδευθοῦν μὲ WORK BOOKS διὰ τοὺς μαθητάς.

4. «Τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως» νέα ἔκδοσις.

Τὰ ὑπ' ἀριθμὸν 2, 3 καὶ 4 βοηθήματα εὑρίσκονται ὑπὸ τὰ πιεστήρια καὶ θὰ κυκλοφορήσουν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαρτίου.

ATTEND CHURCH SERVICES . . .

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you . . .

— BIRMINGHAM, ALA. —

RINITY 307 So. 19th Street
ROSS 725 No. 25th Street
Bouyoucas Tel. 7-4388
Liturgy and Sunday School 10:30
2 N.; Greek School 4-6 P.M. daily

— BOSTON, MASS. —

ELISMOS Parker & Ruggles Sts.
ohn Zannetos Rev. P. Kyriacos
Rev. G. Boccopoulos
Liturgy 10:30 A.M.—12:15 P.M.
School 9:00—10:30 A.M.
School 3:15—5:15 P.M. daily

— CORONA, N. Y. —

TRANSFIGURATION OF CHRIST
-13 38th Ave., Corona 68, N. Y.
Tselentakis HAvermeyer 9-8901
Liturgy 11:00 A. M.—12:30 P.M.
School 9:00—10.00 A.M.
School 3:00—5:00 P.M.

— DETROIT, MICH. —

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
Rev. Chris W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 11:00 A.M.
Greek School 4:30—6:00 P.M.

— HARRISBURG, PA. —

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

— PEORIA, ILL. —

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M. daily

— WAUKEGAN, ILL. —

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. P. K. Mitsis Tel. ONtario 2-9598
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:00—11:00 A.M.
Greek School 4-6 P.M., four days a week

— WASHINGTON, D. C. —

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M.—12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M.—12:00 M.
Greek School 3:30—6:00 P.M. daily

— CANTON, OHIO —

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Ave., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30—6:30 P.M.

ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΙ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΕΣ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

ΔΙΑ

ΤΑΣ ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΔΑΣ ΣΥΝΔΡΙΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ

ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΙΞΙΝ ΜΙΑΣ ΚΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Διαθέτομεν τὰς καλλιτέρας ταινίας μὲ τὰς καλλιτέρας τιμάς.

Γράψατε:

GRECIAN FILM CENTER
147 West 42nd Street
Suite 621
New York 36, N. Y.

Τηλεφωνήσατε: LOngacre 4-1871

Μὲ τὸν τρόπον αὐτόν,

- Προσφέρετε τὴν καλλιτέραν ψυχαγωγίαν.
- Ἐξασφαλίζετε καλὸν εἰσόδημα.
- Βοηθεῖτε τὴν διάδοσιν τῆς Γλώσσης μας.
- Βοηθεῖτε τοὺς νέους νὰ γνωρίσουν καὶ ἀγαπήσουν τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς τῶν πατέρων των.

KIANIS PRESS

THE EASTERN (GREEK) ORTHODOX COMMUNITY PRINTERS & PUBLISHERS

- CHURCH STATIONARY
- YEAR BOOKS
- CHURCH PROGRAMS
- JOURNALS
- COMMUNITY MAGAZINES

ALL PRINTING IN GREEK & ENGLISH

RELATED TO CHURCH ACTIVITIES.

WRITE OR CALL:

KIANIS PRESS

2221 UTICA AVENUE

BROOKLYN 34, N. Y.

TELEPHONE: CLOVERDALE 2-2439